

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

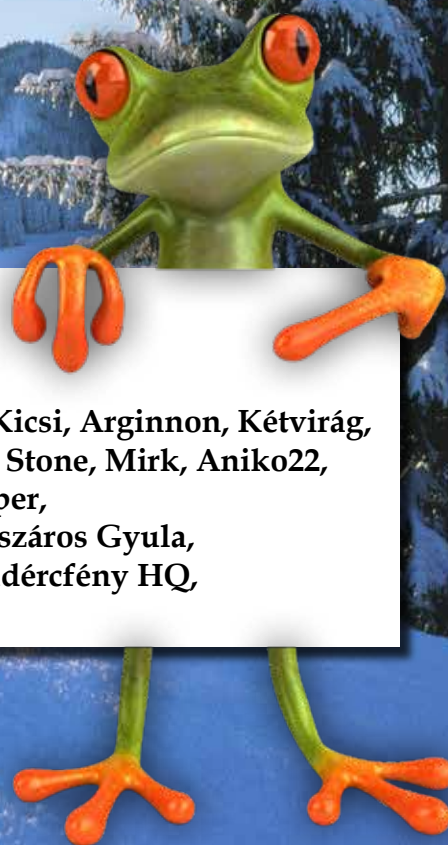
www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 12. szám, 2013. december

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:

kosakati, bel corma, Kicsi, Arginnon, Kétvirág, Ebenezer, Cat_, A. G. Stone, Mirk, Aniko22, atesz990, edwardhooper, Hegedús András, Mészáros Gyula, Jimmy Cartwright, Lidércfény HQ, HomoErgaster, Ida

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Megjelent a Lector Magazin 3. száma 2.

LIDÉRCFÉNY

Szám, vetés, aratás /Jimmy Cartwright/ 3.

INTERJÚ

Fellenbeck Rolanddal /Lidércfény HQ/ 4.

NOVELLÁK

Karácsonyi kívánság /Ebenezer/ 6.

Diákmunka /kosakati/ 7.

Emlékek /bel corma/ 9.

Kéretlen útitársak /Kicsi/ 10.

Vizsga /Arginnon/ 10.

Syngen (TH) 3 /kétvirág/ 11.

Tündérvilág /Cat_/ 12.

VERSEK

A madárijesztő fohásza /A. G. Stone/ 13.

Szikkasáírám /Mirk/ 13.

Játszd el újra /aniko22/ 13.

Végső idők /atesz990/ 13.

Az utazó /edwardhooper/ 13.

Utazás /Kicsi/ 13.

TÖRTÉNELEM

Az irodalom fehér folta:
Petőfi Sándor Szibériában 14.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Generációk /Hegedűs András/ 18.

Holttestemen át sem! /Mészáros Gyula/ 20.

FILMROVAT

A Szellemhajó (Ghost Ship) /HomoErgaster/ 22.

Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy/ 23.

KÖNYVAJÁNLÓ

Bernard Cornwell: Királyok alkonya /Ida/ 24.

A hónap képe:

Igyunk egyet! :-)

Breking Nyúsz

Megjelent a Lector Magazin 3. száma!

A szerkesztők az ünnepek alkalmából most több novellát jelentettek meg, többek között Czövek Andrea (Mab Tee), Hernád Péter, Veréb Ani, Novák Gábor és Mészáros András tollából.

Három érdekes interjút is olvashatunk, melyből az elsőt Botta András készítette a Metro regények szerzőjével, Dmitry Glukhovsky-val. Mészáros András Antal Józsefet kérdezte munkásságáról a Galaktikától az iDealig címmel. Varga Tamás József pedig a Progtyca zenekart kapta mikrofonvégre.

Láng Zsuzsanna néhány ideai filmről osztotta meg gondolatait az olvasóval. Így került terítékre az Oblivion / Feledés, a Now you see mee / Szemfényvesztők, és az After Earth / A Föld után.

A magazinnak ismét van Lidércfényes kapcsolódása, hiszen Jimmy Cartwright azt próbálta megfejteni, vajon mitől lesz a science-fiction az ami, avagy ha valami SF, az miért nem sci-fi, vagy éppen fordítva.

Természetesen számos más érdekes olvasnivalót is tartogat még a Lector Magazin harmadik száma, amely az alábbi hivatkozáson érhető el:

<http://spiritart.hu/lector/lector3.pdf>

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 12. szám, 2013. december**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

www.hatterkepek.hu/download.php?img=303533

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Akik figyelemmel kísérik a Lidércfény történetét, azoknak bizonyára feltűnt, hogy már 2013-at írunk (legalábbis még néhány napig, amikor ezt monitorra vetem), s oldalunkat 2003-ban hoztuk létre. Röviden, és lényegre törően: 10 éves lett a Lidércfény. Hip, hip, hurrrá!

Elsőként legyünk túl a száraz adatokon, követve az eddigi tematikát. 2003 óta a régi (eredeti) oldalunkat, a mai napig bezáróan 209.620-an látogatták meg, az újat pedig 2010 augusztusa óta 56.607-en. Ez összesen jelenleg 266.227 látogatót jelent a tíz év alatt. Amennyiben csálni szeretnénk, és kiszámolunk egy havi átlagot, akkor kijön, hogy 2218,5 látogatónk volt havonta. Nyilván a valóságban ez hol többet, hol kevesebbet jelent. Nekünk azonban azt jelenti a kezdetektől, hogy van értelme foglalkozni az amatőr kultúrával, a magukat amatőröknek tartó, gondoló alkotókkal.

Új oldalunkon jelenleg 201 alkotótól 2422 mű olvasható, míg a régi oldalunkon 383 alkotó 4523 műve található meg. Persze az alkotók és a művek között vannak átfedések, mivel az új oldalunkra több régi alkotó regisztrált és töltötte fel régebbi műveit, ezért nincs értelme a kettő összegét venni.

Egy kis közelmúltba tekintés

A szemfülesebbek talán már azt is felfedezték, hogy tavaly, fennállásunk kilencedik évfordulójára nem készült ilyen jellegű visszatekintés, pedig lett volna miről beszámolni.

Leírhattam volna például azt, hogy 2012 márciusában megjelent első önálló novelláskötetünk *Zombi Apokalipszis – Simagöröngyös*: A kezdet címmel. A közönség, és a magasirodalommal foglalkozó réteg is meglepően jól fogadta a kezdeményezést. Volt könyvbemutató (előtte pedig egy érdekes performance) számos érdeklődővel, hírül adták a megjelenés tényét több internetes portálon, mi több a Meztelen Ügynök című rádióműsorban is foglalkoztak vele. Ami azonban az átütőerőt jelentette, hogy a Fapadoskönyv.hu kiadó is felvállalta, és hivatalosan megjelentette. Az eladási statisztika ugyan csekély, ám ez bizonyára abból következik, hogy többféle elektronikus formában is elérhető ingyenesen. Jelenleg a második kötetet dolgozunk, amely hamarosan napvilágot lát.

Újabb két sikeres pályázaton vagyunk túl, bár az utolsó (szám szerint a nyolcadik, viszont se nem utas, se nem halál) komoly aggodalomra és még több gondolkodásra adott okot. A 2012-es, természetesen aktuális „világvégés” témájú pályázatunkra számos jó és szórakoztató, mi több elgondolkodtató írás érkezett. Idei, orkos-coltos pályázatunkra kevesebb (valószínűleg a rövidebb határidő miatt), és talán emiatt minőségben is alacsonyabb volt a felhozatal. (Megjegyzem, ez a lefelé ívelő tendencia sajnos nem csak nálunk, hanem más irodalmi pályázatokon is megfigyelhető.) Pedig a körvonalazott világ, mi több, maga a kiírás is számos lehetőséget, ötletet tartogatott. Annyit mondhatok, ez azért nem szegte kedvünk, és a jövőben tovább boncolgatjuk ezen témát is.

Idén szorosabb kapcsolatba kerültünk a néhány éve már fennálló SpiritArt egyesülettel, amely egyelőre jelenleg abban merül ki, hogy az általuk (teljesen hivatalosan, nem csak úgy szamizdat, mint az AKF) kiadott Lector Magazinban (amelynek immáron a harmadik száma jelent meg most az ünnepekre) mi, lidércfényesek is lehetőséget kaptunk a publikálásra. Ugyan ezzel még csak jómagam (Jimmy) éltem eddig, de remélem, a megjelent „firkálmányaimmal” nem csak elgondolkodtatom a tisztelt olvasókat, hanem a Lidércfénynek is jó hírét viszem.

A 2010-es évhez képest már 2011-ben sem jutottunk el nagyobb rendezvényekre, s így volt ez sajnos 2012-ben is. Idén is csak egy Képregénybörzére mentünk el, amely ugyan nem kapcsolódik szorosan a Lidércfényhez, de azért az ottani sokkoló élményeinkről mégis készítettünk egy beszámolót.

Néhány szót az AKF-ről

Aki nyomon követi a Lidércfényes csapat munkálkodását, vagy egyszerűen csak felpillant az aktuális AKF fejlécére, észreveheti,

hogy havi megjelenésű folyóiratunk is a hetedik évfolyamának végére érkezett. Jelen számunk ugyanis már a 84. a sorban. Ehhez jön még 4 valódi különszám, kettő a pályázataink nyertes alkotósaival, kettő pedig sajnos egy-egy elhunyt emlékére. (A maradék két különszám – I. évf. / 6. - StarWars és III. évf. / 5. - Ammerúnia – valójában az aktuális havi szám volt, még ha tematikailag csak arra az egy témára koncentrált.) Így összesen eddig 88 AKF jelent meg.

Jelenlegi terveink között szerepel még két újabb különszám, amelyekről a novemberi AKF-ben is beszámoltunk. Most decemberben volt ugyanis egy meghatározó szentesi underground esemény 20 éves évfordulója, amelyet mindenképpen meg kívánunk énekelni – hogy stílusos legyek. A másik pedig a nemrég megjelent, Rastith nevű világ, és a rajta játszódnó novelláskötet – mondjuk úgy – promója lesz, januárban.

A folyóirat a kezdetektől számos dologban változott, talán csak egy maradt végig ugyanaz: a PDF változat ingyenessége. Kérdeztek már többen, miért nem készítettünk más elektronikus formátumokat belőle. Ez részben a mi konzervativizmusunk, részben pedig más formátumokban nem jelennek meg a sokszor fontos illusztrációk, így az e-könyv olvasókon hiányossá, néhol érthetelenné válna a szöveg.

Menjünk mélyebbre

Amikor 2003 végén nekiindultunk ennek az egész dolognak, senki sem hitte, hogy tíz év múlva efféle visszaemlékezést fogunk írni. Valójában fogalmunk sem volt arról, mekkora keletje lesz egy ilyen kezdeményezésnek. Nem tudtuk, miként viszonyulnak majd az alkotók egy ilyen oldalhoz, hiszen akkoriban még Magyarországon nem csak az internetes irodalom, de maga az Internet is gyerekcipőben járt. A fő, és nem titkolt cél akkor még az volt, hogy a saját írásainkat közzé tudjuk tenni, a nagyközönség elé tudjuk tárni.

Azonban talán nem nagyképcség kijelenteni, hogy a Lidércfény az elsők között nyújtott összefogott netes megjelenési lehetőséget az amatőr alkotók számára. Persze azért ne feledkezzünk meg a '90-es évek végén már működő Solaria magazinnal sem, ahol szintén publikálhattak tehetséges szerzők, igaz, csak sci-fi tematikában. Mi azonban a kezdetektől úgy gondoltuk, hogy ne korlátozzuk be se magunkat, sem az alkotókat azzal, hogy ráállunk mondjuk a fantasy-re. Nyilván egyrészt ez abból jött, hogy magunk is sok zsánerben írtunk, írunk, másrészt pedig sokféle könyvet is olvastunk, olvassunk.

Aztán az évek során szépen kialakult, mondhatni kibontakozott a Lidércfény. Több találkozót szerveztünk, elindítottuk az AKF-et, számos meghívást kaptunk különböző rendezvényekre, sok más irodalommal foglalkozó weboldallal, portállal, szervezettel kerültünk kapcsolatba, podcasteket, interjúkat készítettünk (nemzetközi hírű személyekkel is), létrehoztunk több más honlapot (pl. egy volt szentesi tehénészeti telep emlékére), próbaképp indítottunk egy sajnos nem túl sikeressé vált Fantasy portált, néhány éve pedig egy Fantasy Books blogot. Ez utóbbi elég jól „bejött”, mivel rendszeresen kapunk általa kiadóktól és magánkiadások szerzőitől recenziós példányokat, hogy népszerűsítsük a kötetüket.

A jövő homályos

Félreértés ne essék, mi tudjuk mit szeretnénk csinálni a jövőben. Ám, mint ahogyan az a nyomtatott AKF-el is megesezt, sajnos nem mindig rajtunk múlik, hogy a terveinkből mit tudunk, mit sikerül megvalósítani. Az akarás már nem elég, mint néhány évvel ezelőtt. Számos más, polgári elfoglaltságunk akad, ami elviszi az eddigi szabadidőnket, s ez talán érződik az oldalon, vagy az AKF-eken is. Azért bizakodva tekintünk a jövőbe, s bár nem fáradhatatlanul, de mégis dolgozunk azon, hogy az elkövetkezendő tíz év végén is legalább ilyen szép pályafutásról számolhassunk be.

Ha valaki ennél részletesebben szeretné megismerni a Lidércfény tíz éves történetét, valamint az előzményeket, annak az alábbi hivatkozást ajánljuk: <http://www.lidercfeny.hu/tortenetunk.php>

Lidércfény HQ

Interjú Fellenbeck Rolanddal

Novemberi számunkban már bemutattuk Fellenbeck Roland, Mikor kialszanak a fények című könyvét, most pedig magát az író-tól szólalattjuk meg. Kíváncsiak voltunk ugyanis többek között arra, milyen tapasztalatokat szerzett könyvének magánkiadása során.

Ám még mielőtt ennek nekikezdenénk, engedjétek meg, hogy ismét ejtsünk néhány szót magáról a könyvről, amely tizenegy novellát tartalmaz. Már a borítóról és a fülszövegből is kiderül, hogy a kötetben nem épp rózsás – romantikus stílusban megírt novellákat kapunk, hanem kőkemény horrort, mégpedig a legjobb értelemben. A novellák mindegyike különös, egyedi hangulatot áraszt, magával ragad, s a zsáner nagyjainak nyomdokaiba lép. A kötet olvasása során többször is előfordult, hogy kényszeríteni kellett magam, itt most fejezzem be, mert idő van, menni kell. Néhányuk már az online oldalunkon is olvasható volt, ám ez először számomra fel sem tűnt, csak valahogy ismerősen hatott a történet. Aztán egy-egy jellegzetes részről a homlokomra csaptam, hogy ezt már olvastam, és vissza is tudtam idézni a történet végét. Ez egyértelműen azt jelenti, hogy ezek a novellák hosszú távon is megragadnak olvasás után az ember emlékezetében, ami pedig teljesen nyilvánvalóan azt jelzi, hogy az író elérte, amit akart. A szórakoztatáson, a karakterekkel való együttérzésen, az elgondolkodáson túl mély nyomot hagy az olvasóban mindegyik történet. Annál is inkább, mivel – talán ezt előzetesen el lehet mondani – egyik sem végződik a feszültség feloldásával. Sőt, ahogyan az egyes novellákat olvassuk, azok úgy húznak, rántanak le a lelkek sötét mélységeibe, és jól ott is hagynak. Ráadásul az ára is barátságos ahhoz képest, mint amit nyújt a horror-kedvelőknek. De lássuk, mi is minderről az író, Fellenbeck Roland véleménye.

Lidércfény HQ: *Mindenek előtt, szokás szerint azt szeretnénk kérni, mutakozz be néhány szóban.*

Fellenbeck Roland: Egy hétgyermekes családban születtem utolsóként, és Veszprém megyében, egy kis faluban nőttem fel. 2006-ban szereztem közgazdász diplomát, jelenleg is a szakmámban dolgozom, mint könyvelő. Jelenleg Siófokon élek feleségemmel és már több mint két hónapos kislánnyal.

Lidércfény HQ: *Mikor kezdte írni, s miért fordult a horror irányába?*

Fellenbeck Roland: 12 évesen írtam az első történetemet, ami egy western novella volt. Akkoriban ugyanis még cowboyregényeket olvastam. Ezt édesapámnak szántam karácsonyi ajándék gyanánt és nyilván némi elfogultsággal, de megállapították, hogy egész jó. Mivel családban hatalmas hagyománya van az olvasásnak, így természetesen én is rengeteget olvastam, és a családom biztatásán felbuzdulva, úgy gondoltam, hogy ha nagyon megerőltetem magam, akkor én is tudok olyan jókat, mint a híres írók :-). Ekkor elkezdtem krimi történeteket írni, majd „véletlenül” megnéztem a Texasi láncfűrész mészárlás című filmet, ami miatt napokon át nem mertem sötétben elaludni. Ezt újabb és újabb filmek, majd könyvek követték, és miközben a paplan alatt remegtem, rájöttem, hogy a fejemben cikázó szörnyűségek egész jól működnek leírva. Jó pár spirálfüzetet teleírtam gusztustalanabbnál gusztustalanabb történetekkel – emlékeim szerint 4, több száz oldalas regényt írtam –, amiket most visszanezve, meg kell állapítanom, hogy nagyon nem működtek leírva sem. Ebből fejlődtek ki a mostani novellák, amik talán már élvezhetőbbek. Egy érdekesség, hogy a 13 évesen írt regényemet „elhappolta” egy Peter James nevű angol író. Mindkettőnk írása a Lebegés címet

viselte és mindkettő a halál viszályfordíthatóságával foglalkozott :-)

Lidércfény HQ: *Biztosan vannak példaképeid, akiknek írásait szívesen olvasod.*

Fellenbeck Roland: Természetesen. Lovecraft az abszolút kedvenc. Újra és újra előveszem az írásait, és mind a mai napig megdöbbenek azon, hogyan volt képes ilyen sztorikat kitalálni, és mindezt oly módon egy könyv lapjaira varázsolni, hogy az ember szinte ott sétál elfajzott lényei között, és tényleg retteggé várja Cthulhu hívását. Bámulatos író. Saját írásaim ugyan nem hasonulnak az ő stílusához, legalábbis azt hiszem, de egyszerűen nem mernék az ő vizeire evezni, csak nagyon gyenge utazónak lennék.

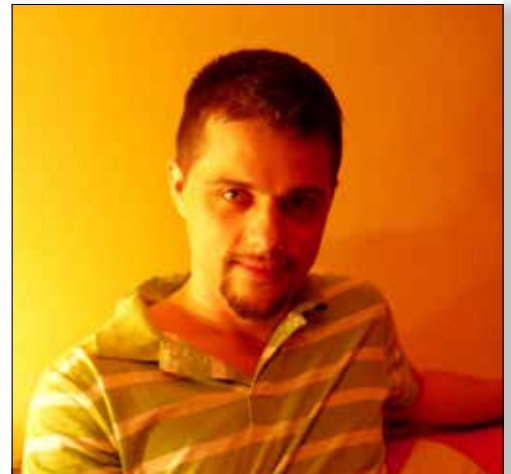
Lidércfény HQ: *Mi az olvasás során pedig éreztünk egy efféle hatást az írásokon. A könyvről való beszélgetésük során még fel is merült Lovecraft neve. Merítettél-e saját vagy környezetetől a novellákból?*

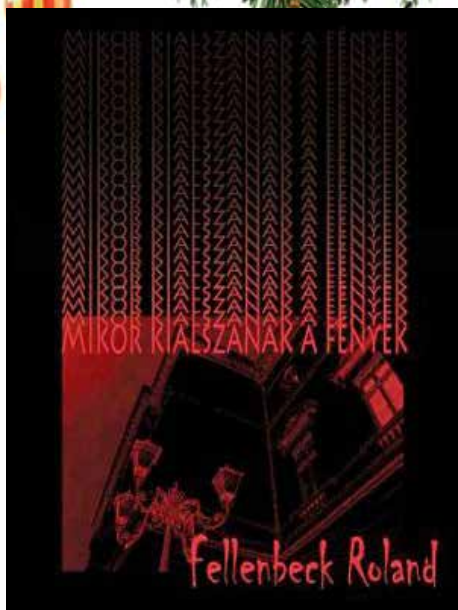
Fellenbeck Roland: Gyakran építkezem saját élményből. Ezek többnyire hétköznapi szituációk, amik aztán egy történetet születtek. A Hajnali járat című novella akkor született, mikor feleségemmel busszal tartottunk hazafelé, és lekésve a szokásos járatot, egy teljesen ismeretlen útvonalon, minden emberlakta vidéket elkerülve jutottunk – szerencsére – haza. A Reggel című írás főszereplője ugyanazt az útvonalat járja végig, amit én is gyerekkoromban, és az a rohadt kutya tényleg mindig a legváratlanabb pillanatban bukkant elő. A Május 25. Kedd. Rossz nap öregember figurája szintén létezett, valóban megállította az embereket a pontos idő vagy dátum után érdeklődve, és valóban elhangzott a szájából ez a mondat: „A kedd rossz nap!”

Lidércfény HQ: *Akkor igaz a mondás, hogy a téma az utcán hever... :) Eltaláltuk-e a bevezetőben, illetve a könyvismertetőben a novellákkal, a kötetrel való céljaid, szándékaid?*

Fellenbeck Roland: Én szeretem, ha egy történet felzaklat, és nem szeretem, ha a történet végén feloldódik a feszültség. Ha a gonosz meghal a végén, és a jó elnyeri méltó jutalmát, akkor semmi sem történik, miután leoltom a villanyt. De ha nincs megnyugvás, ha tudom, hogy a gonosz továbbra is szabadon kószál, akkor amint kialszanak a fények, izgatottan figyelem a ház neszeit és csak remélni tudom, hogy jól bezártam az ajtót. Ezt szeretném elérni az írásaimmal. Hétköznapi figurákat hétköznapi szituációkból kiindulva terelgetek a borzalom felé. Néha ez a borzalom nemcsak a fantázia szüleménye, hanem például olyan mindennapos rettenet, mint a magány.

Lidércfény HQ: *Akkor újfent csak azt kell mondanom, hogy ez ilyen szempontból egy jó könyv. Bennünk megragadtak az írások, és bizony lefekvés után a sötétben felbukkantak a sötét víziók. Mennyi idő alatt jött össze a kötet tartalma? A Reggel című írásod pl. már 2010 februárjában olvasható volt a régi oldalunkon.*

Fellenbeck Roland: Most végiggondoltam és rádöbbsentem, hogy közel egy évtized termése. A Reggel, a Sírablók és a Megöltem a feleségem is már szerepelt egy 2005-ös antológia-sorozatban, mely a Styx nevet viselte, és ezek az írások legalább két évvel korábbiak. A legfrissebb a Május 25. Kedd. Rossz nap. És ez is legalább két éves már. Szóval nem vagyok egy termékeny író.

Lidércfény HQ: Az oldalunkon és a kötetben is megtalálható novelláid között van-e bármilyen különbség? Változtattál-e azokon valamit, mielőtt a novelláskötetben megjelentek?

Fellenbeck Roland: Alapjában véve nem. Legfőbb kritikussom, a feleségem olvasta át valamennyit – ezúton is köszönet érte. Javaslatára írtam át egy-két jelenetet, illetve húztam ki felesleges mondatokat. Valamint nyelvtanilag próbáltuk helyretenni az írásokat, de az esetleges hibák természetesen miattam maradtak :-). De jelentős változtatás egyikben sem történt.

Lidércfény HQ: A novellák megírása során kezdettől fogva törekedtél arra, hogy azok később megjelenjenek, megjelenhesenek egy kötetben, vagy ez időközben jött?

Fellenbeck Roland: Nem. Nagyon nem. Interneten jelentek meg, illetve néhány pályázatra neveztem velük. A kiadás többször felmerült bennem, de éppoly gyorsan el is vettem az ötletet.

Lidércfény HQ: Milyen állomásai voltak a megjelenésnek? Úgy értjük, kerestél-e fel hivatalos kiadót, vagy egyből a magánkiadás mellett döntöttél?

Fellenbeck Roland: Őszinte leszek. Nem próbáltam meg a hivatalos kiadókat. Kicsit talán bánom, de sosem áltattam magam azzal, hogy kiadók kapkodnak majd az írásaim után. Egyszer részt vettem egy pályázaton, ahol egy neves kiadó tulajdonosa is zsűrizett. Ő írta a pályázat értékelésekor, hogy valóban vannak tehetséges írók a pályázók között, de egyszerűen nem éri meg egy ismeretlen író művét megjelentetni, mert kis haszonnal kecsegtet. Magam ellen beszélek, de igaz van. Manapság kevesen olvasnak, és a könyvek sem olcsók. Én például még sosem vettem meg egy számomra teljesen ismeretlen író könyvét, még akkor sem, ha a fülszöveg érdekesnek tűnt. Persze ettől még megpróbálhattam volna a kiadókat, de bevallom férfiasan, gyáva vagyok. Rosszul esett volna, ha azt mondják: köszi, de nem. A kiadást viszont akartam, mivel megígértem magamnak, hogy negyven éves korom előtt megjelenik legalább egy könyvem. Így maradt a magánkiadás. Aminek a legfőbb előnye és valószínűleg hátránya is egyben, hogy senkinek sem kell megfelelni.

Lidércfény HQ: Hány olyan kiadót kerestél fel, amelyek inkább a magánkiadású köteteket helyezik előtérbe?

Fellenbeck Roland: Interneten néztem utánuk. Az Undergroundot már úgy kerestem meg, hogy ők lesznek a kiválasztottak.

Lidércfény HQ: Miért esett végül a választásod az Underground Kiadóra?

Fellenbeck Roland: A konkrétumok győztek meg. Nem ígértek össze-vissza. Pontosan megmondták, hogy mit nyújtanak és mennyiért. Van néhány kiadó, aki fűt-fát ígér, aztán a végén csak a kopp marad.

Lidércfény HQ: Ha esetleg publikus, mit és mennyiért vállaltak...

Fellenbeck Roland: Azt hiszem, én a legfapadosabb verziót kértem tőlük. A borító képeit is én készítettem és küldtem el nekik, és nem kértem semmi különleges szolgáltatást. Például nem volt lektorálás, nem kértem különleges dizájnt. Így nyolcezeret fizettem, amiben az ISBN-ügyintézés, köteles példány, próbapéldány, tördelés voltak benne, azt hiszem. Valamint azt szokták kérni, hogy legalább 3 példányt rendeljen az író. A könyvet akkor nyomtatják, ha megrendelés van, rá és a nyomtatási árak az oldal-számhoz vannak szabva. Webshopban árulják a könyveket, illetve könyvbemutató szervezésében is segítenek.

Lidércfény HQ: Van-e arról információd, hogy mennyire fogy a kötet, mennyi kelt már el belőle akár elektronikus, akár papír formátumban?

Fellenbeck Roland: Sajnos itt most egy hosszas hahota következik. A közvetlen környezetemben néhányan megvették, de a legutolsó információim szerint egyetlen ismeretlen rajongóm van, aki valószínűleg véletlenül rendelte meg tőlük a könyvemet. Mindenesetre köszönöm neki. Azóta készítettem egy reklámfilmlet a könyvnek, ami elérhető az interneten, valamint próbálom bejuttatni néhány horrorral foglalkozó weboldalra, valamint egy kritika még lóg a levegőben, most pedig ez az interjú; szóval bizakodó vagyok.

Lidércfény HQ: Nos igen, a magánkiadás egyik hátulütője sajnos, hogy a marketing rész is jórészt az íróra marad. Azért remélnénk, hogy az ismertetőnkkel, és ezzel az interjúval kedvet csinálunk néhány embernek a könyvhöz. Egyébként mik a terveid a jövőre nézvést? Nyilván a munka, a család most nem hagy túl sok időt, de lesz-e majd valamikor újabb, hasonlóan remekbe szabott novellákból álló kötet, esetleg regény?

Fellenbeck Roland: Ötlet rengeteg, idő annál kevesebb, bár egyesek szerint mindenkinek arra van ideje, amire szán. A kenyérkereső szakmám egyelőre háttérbe szorítja az írást. Regényhez nagyobb koncentráció és kitarás kell, szóval az biztosan nem lesz mostanság. Lassan születnek a novellák, szóval, ha a mostani kötet eladási mutatói hirtelen az egekbe szöknek, akkor előfordulhat egy második kötet. Szeretném, a sztorik már megvannak a fejemben, továbbra sem ígérhetek tündérmeséket. De mindez még bizonytalan.

Lidércfény HQ: Köszönjük az interjút, és ezúton is további sok sikert és ihletet kívánunk az írói pályafutásodhoz!

Fellenbeck Roland: Valójában én tartozom köszönettel. Jól estek a dicsérő szavak, az érdeklődés. Olvasóimnak kellemes borzongást, íróársaimnak pedig nagyobb bátorságot, mert bár tagadhatatlan előnyei vannak a magánkiadásnak, így nagyon nehéz eljutni az olvasókhoz márpedig az írásnak ez a fő mozgatórugója, a szórakoztatás. Ha sikerül összehoznom egy regényt, azzal én is megpróbálom a hivatalos kiadókat. Ígérem :-)

A kötet az Underground kiadó gondozásában jelent meg, és az alábbi hivatkozáson lehet hozzájutni:

<http://bolt.undergroundkiado.hu/review/product/list/id/745/category/35/>

Ebenezer

Karácsonyi kívánság

Vicenzo az előtte ülő idős, elegánsan öltözött férfira nézett és összehúzott szemekkel méregette. Hallott már róla, tudta, hogy nem szereti, ha vitatkoznak vele, ezért igyekezett nagyon diplomatikusan fogalmazni.

- Tényleg ez a kívánsága, Signor Kerry?

- Tudja, fiam, nagyon szegény családban születtem, karácsonyi ajándékot egyszer sem kaptam. Ehelyett anyám mindig azzal biztatott minket, hogy kívánjunk valamit és az angyalok teljesítik.

- És? Úgy lett?

- Sosem. A mostani karácsonyi kívánságommal épp ezért jöttem Önhez.

Bár a megjegyzés gúnyosnak tűnhetett, Kerry arcán a leghalványabb mosolyt sem volt nyoma. Inkább tűnt szomorúknak a tekintete. Az olasz szótlánul bólintott és lecsukta az egymillió dollárt tartalmazó aktatáska tetejét.

- Szóval december 24. este 11 óra. Battery Park, a komp melletti pad. Egy üveg fehér Dom Perignon pezsgő.

Ezúttal a másik férfi biccentett.

Arnold Kerry az Egyesült Államok talán leggazdagabb embere volt, a fehér Dom Perignon egyetlen üvege negyvenezer dollárt ért. Pontosan tudta, hiszen 2005-ben éppen ő adott érte ennyit egy árverésen. Ugyanakkor családját illetően nem hazudott, tényleg szegények voltak, és neki minden egyes dollárért meg kellett küzdenie. 73 év alatt több százmilliárdnyi dollárért.

Amikor a kezdődő gyomorrákot diagnosztizálták nála, tulajdonképpen meg sem lepődött. Ahány életen ő átgázolt, ez volt a legkisebb büntetés a Mindenhatótól. Nem is bánta, hisz életében már mindent elért. De volt egy probléma - egyáltalán nem bírta a fizikai fájdalmat. A betegsége pedig igen kellemetlen fájdalmakat fog okozni neki. Ezért is döntött úgy, hogy nem szenvedni végig a kórt, hanem egyszerűbb, gyorsabb megoldást választ. Nem is fogja érezni. A Mindenható pedig életében először melléfogott.

December 24-e éjszakája kegyetlenül hideg volt New Yorkban, Kerry még százezer dolláros, vastag prémkabátján át is érezte a tél karmait.

- Egy kis séta a pulyka után, uram? - dörrent a háta mögül egy reszelős hang.

Kerry megfordult és egy szakadt kabátba öltözött hajléktalant látott.

- Van egy pár dolcsija egy szegény ördögnek? Karácsony van! - vigyorodott el a fickó.

- Sajnálom, nem hoztam magammal a tárcámat - felelte Kerry, és tényleg úgy volt. Egy cent sem volt nála.

- Ne vicceljen már! Látszik magán, hogy jól megy. Pár dolcsi, igazán nem sok.

- Ne haragudjon, de tényleg nincs nálam pénz!

- Figyeljen, öregem, normálisan kértem. Nem kell lerázni.

- Értse meg, nincs nálam pénz! - szólt Kerry, talán a kelleténél egy kicsit ingerültebben, de hisz megszokta, hogy nem vitatkoznak vele.

- Ne baszakodjon velem, öregem! Lehet, hogy csóró vagyok, de hülye nem. Az a kabát magán legalább kétszáz dolcsi. A pezsgő a zsebében is lehet vagy egy ötvenes. És nincs egy ötöse nekem?!

- Nem akarom lerázni. Nincs nálam pénz. De tudja mit? Itt az óráam.

- Nem rabló vagyok, hallja?! Öt dolcsi és itt se vagyok.

- De hát nincs pénz nálam!

A hajléktalan agyában egy másodpercre összesűrűsödött a sokévnnyi megvetés és elutasítás. Karácsony van! Vele nem fog egy trottyos pénzeszsák szórakozni. Csak öt dolcsit kért. A szemét, nesze! Az, mondjuk, kissé meglepte, hogy a vén szivar milyen gyorsan elhúzta a csikót mindent otthagya. Kabátot, pulóvert, cipőt, órát. Még a pezsgőt is.

- Biztos nem bírja a verést, a gennyláda!

Pár lépés után letelepedett kedvenc helyére, és nagyot húzott a pezsgősüvegéből a jó meleg kabátban ülve.

- Ötven dolcsi?! Ez a lötyt legalább egy százas lehetett - dörmögte maga elé. - Az anyját annak a disznónak! Öt dolcsi.

Hátradőlt és újra megemelte az üveget, amely fehéren megcsilant a holdfényben.

- Boldog Karácsonyt!

- Boldog Karácsonyt! - suttogta Angelo hétszáz méterrel távolabb egy toronyház tetején hasalva, amint mesterlövész puskája távcsövén keresztül megpillantotta a megvillanó fehér üveget a Battery Park kompja melletti padon ülő férfi kezében. Órája tizenegyedik halk csippanásánál lágyan meghúzta a ravaszt.

Diákmunka

kosakafi

Reggel érkeztem a tóparti szálloda teraszára. Leültem egy asztalhoz, kávé rendeltem, és elégedett mosollyal az arcomon néztem a reggeli fényekben ragyogó tájat, hallgattam a közeli fenyves susogását. Minden pontosan olyan volt, amilyennek lennie kellett a korábbi utazók feljegyzései és rajzai szerint. Még a feketehajú, cingár kis pincérfiú is pont olyan volt, mint a rajzokon. Mesterkéltné arckifejezése, keskeny bajusza is szinte ismerősnek tűnt.

A terasz majdnem üres volt. A vendégek közül még csak kevesen jöttek le szobáikból. Az asztalokon sorakozó terítékek még érintetlen, katonás rendben várták a vendégek rohamát. A roham nem is várta magára sokáig. Egy halványzöld színű busz gördült a terasz mellé. A hatalmas jármű szorosan a terasz falához simul.

Először azt gondoltam, hogy ügyetlenségéből parkolt így rá az épületre, de meglepődve láttam, hogy erről szó sincs. A terasz korlátjának egy szelvénye szép lassan lesüllyedt a falba utat engedve a busz felvonóhidként lenyíló ajtajának. A buszból egymás után gördültek ki a kerekesszékes turisták. A csoportot néhány fehér ruhás ápoló kísérte.

A cingár kis pincérfiú heves integetésbe kezdett: gyors kézjelekkel tudatta az ápolókkal, hogy tizenkét szabad asztala van, mindegyikhez három kerekesszékeset tud ültetni. Az ápolók visszaintegettek, hogy rendben, de a szélső asztalhoz nem három, hanem csak két kerekesszékes jut.

Nem ismertem ezeket a kézjeleket, de annyira egyértelműek voltak, hogy nem is kellett gondolkodni rajtuk. Már csak azt nem értettem, hogy ha ilyen közel állnak egymáshoz, miért nem beszél meg szavakkal a dolgot. Talán meg is kérdeztem volna a pincértől, ha az nem lett volna annyira elfoglalva a csoporttal. Fürgén szedegette össze a székeket, hogy a kerekesszékesek odagördülhessenek az asztalokhoz. Minden asztal mellett csak egy-egy széket hagyott a kísérőknek, kivéve a szélső asztalt, ahogyan azt kérték tőle. A székeket egymásba csúsztatta, majd odatámasztotta az egész tornyot a szálloda falához. Zsebéből előkapott valami kis kutyut, rácsipogott a székoszlopra, mire az a századrészére zsugorodott. Aztán fogta az miniatűr széksomagot és zsebre vágta.

A kerekesszékesek már javában kávéztak, reggeliztek, hangosan nevetgéltek, kísérőik élénken gesztikulálva hangtalanul „társalogtak”, mikor én még mindig csak bambán bámultam magam elé. A látottak hatására megállt a kezem a levegőben, ujjaim között határozatlanul billegett a kanál. Megkevertem már a kávémat, de odáig még egyszerűen nem jutottam el, hogy kanalamat letegyem a csésze mellé. Intettem a pincérnek. A cingár kis bajuszos egy pillanat alatt odapördült.

- Hozhatok még valamit, hölgyem? - kérdezte.

- Nem, köszönöm - habogtam. - De árulja már el nekem, hogy mi folyik itt!

- Reggeliznek a vendégek - vonta meg a vállát egy vidám mosollyal.

- De mi volt ez a székszugorítás? - kérdeztem.

- Ó, ez a szokásos eljárás, hogy több legyen a hely - mosolygott tovább a cingár fiatalember.

- De ha ilyen szuper technikájuk van egy ilyen hétköznapi dolog megoldására, mint a székek elhelyezése, akkor miért nem gyógyítják meg ezeket a szerencsétlen kerekesszékeseket, meg a süketnéma ápolóikat? Erre nincs ugyanilyen magas színvonalú technikájuk?

- Úgy látom, ön messziről jött hozzánk - mosolygott elnézően a pincér. - Nem tudhatja, hogy...

És akkor felébredtem.

Az „ébredés” nem is egészen pontos kifejezés ebben az esetben. Nem ébredhettem fel, hiszen nem aludtam, hanem egyfajta mesterséges sztázisban feküdtem a laborban. A kísérletre szánt energia elfogyott, a kiszabott idő pedig lejárt. A gépek terv szerint hozták ki a sztázisból. Az sem egészen igaz, hogy reggel érkeztem a tóparti szálloda teraszára. Nem érkeztem én sehová, de mégis ott voltam. Egész idő alatt a laborban feküdtem, csak a tudomat juttatták el a távoli bolygóra valami számomra érthetetlen eljárással. A tudatom aztán az ottani anyagokból felépítette az eredetivel azonos testemet. No, ez a test érkezett meg a teraszra, ez kávézott és beszélgetett a pincérrel.

A tudat a helyszínen talált anyagokból nem csak a test pontos mását, hanem a szükséges felszerelést is felépítette. Az utazó így rendelkezett a feladathoz szükséges ruházattal, fizetőeszközzel, egyebekkel. Az utazó tudata akár fényképezőgépet, vagy bármilyen hangrögzítő eszközt is létrehozhatott volna. Ennek azonban semmi értelme nem lett volna, mivel a visszatéréskor minden nyomtalanul széteszött, amit felépített. A megfigyelő semmilyen tárgyat, vagy tárgy segítségével rögzített információt nem tudott hazahozni, csak és kizárólag azt az információt, amit maga a tudat rögzített.

Hogy ez az „utazás” technikailag hogyan is valósult meg, azt nem tudom pontosan, hiszen én csak egy egyszerű hétköznapi egyetemista vagyok, aki szeretné megkeresni a következő évi tandíját.

A hirdetésben csak annyit írtak, hogy: „könnyű fizikai munka, magas jövedelem”. Egyetemi éveimben dolgoztam én már áruházakban, gombapincében, kutyakozmetikában, flancos irodában, ügyfélszolgálaton, de még újságot is árultam. A klinikák, kutatóintézetek világa sem volt számomra ismeretlen. Többször is részt vettem már különböző tudományos teszteken. A munkától tehát nem féltem, a jövedelemre meg igen nagy szükségem volt. Nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy veszni hagyjam az ipari formatervezés tanszéken eltöltött három évetem. Jelentkeztem is gyorsan a Tulpa Kutató Intézet hirdetésére.

Fogalmam sem volt, hogy mi az a tulpa, de ezen nem nagyon izgattam magam. Meglepődtem, amikor megtudtam, hogy mi lenne a munka, és mennyit fizetnek érte. Kicsit meg is ijedtem, csapdát sejtettem, de akkor már késő volt. Még az alkalmassági vizsgálatok előtt aláírták velünk a titoktartási nyilatkozatot. Már csak abban bíztam, hogy nem találnak alkalmasnak, és leléphetek innen, mielőtt megtudnám, hogy mit kellett volna titokban tartanom. De nem így történt: ötszázötvenhat jelentkező közül bekerültem a tíz kiválasztott közé.

Tízünknek hamarjában elmagyarázták, hogy mi az a tulpa, és hogyan fogunk mi, „utazók” a kísérleti berendezés segítségével tulpát építeni egy távoli bolygón. Eddig azt hittem, az csak egy mendemonda, hogy valamikor régen egyes tibeti szerzetesek a tudatuk erejével képesek voltak a testüktől távol működőképes testet létrehozni és azt irányítani. Az is új volt számomra, hogy ezt a jelenséget tulpának nevezik, de a legnagyobb meglepetés az volt, hogy a tulpa építést gépesítették. Sőt, ezzel egy ilyen hatalmas kutató intézet foglalkozik.

A feladatunk végül is az volt, hogy a berendezés segítségével tulpát építsünk a távoli bolygón, és minél több és pontosabb információt szerezzünk. Információkat a távoli bolygóról, ahol nem tudom, minek zsugorítják a székeket, és miért nem gyógyítják a betegeket. A távoli bolygóról, amiről csak a kutató intézet munkatársai és az alkalmi teszt-alanyok tudnak. A távoli bolygóról, ami olyan gyönyörű, amilyen a Föld lehetett valamikor régen, még a XX. században.

...

A néhány perces „utazásról” napokig írtam a beszámolóimat, rajzolgattam a képeimet. Nem siettem. Mindig eszembe jutott még valami: egy apró részlet, egy szín, egy hang, egy illat... Újra és újra kiegészítettem a szöveges beszámolóimat, új és új rajzok kerültek ki a kezem alól. Oldalakat írtam a víz színéről, fodrozódásáról, a halványzöld busz felvonóhidjáról, a kerekesekek beszélgetéseiről, a kávé illatáról és aromájáról. Műszaki rajz pontosságú ábrázolásokat készítettem a buszról, a kerekesekekről, a székekről. Részlet-gazdag helyszínrajzot, térképet rajzoltam a szállodáról és környékéről. A munkához a diktafontól kezdve a legdrágább festékekig minden szükséges eszközt megkaptam. A kutatók nagyon elégedettek voltak velem, hiszen bőséges anyagot szolgáltatottam a munkájukhoz.

...

Furcsálltam kicsit, hogy nem találkozhattam a többi kiválasztottal, de még a korábbi utazókkal sem, akiknek pedig olvastam a jegyzeteit. A munka annyira lekötött, hogy nem is nagyon gondolkodtam azon, hogy hol lehetnek. De valahogy rossz érzés volt, hogy nem kapok válaszokat a kérdéseimre, mindig csak nekem kell válaszolnom.

Egyre türelmetlenebb és kíváncsiabb lettem. Az intézet egyébként kedves munkatársai azonban minden a további sorsomra vonatkozó kérdéseimre azt válaszolták, hogy: „azt csak az igazgató úr tudja megmondani”. Arckifejezésükből viszont arra következtettem, hogy az igazgatót ők sem nagyon merik kérdésekkel zaklatni. Az igazgatót, aki időnként benéz hozzánk, a laborba, de nem szól senkihez, csak ránk néz azzal a szúrós, szigorú tekintetével, és lassan átvonul a termen.

Annyit sikerült azért megtudnom a zord arcú emberről, hogy saját zseniális elmélete alapján megalkotta a kísérleti berendezést, végre is hajtotta az első „utazást”, de a sors fura fintoraként a visszatéréskor olyan sérüléseket szenvedett, hogy hiába épült fel, utazásra többé nem volt alkalmas.

...

Féltem. Nem mertem befejezni az írást, a rajzolást. Féltem, hogy mi lesz velem. Nem tudtam, hogy ha befejezem az adatszolgáltatást, megkapom-e a pénzem, és mehetek-e a dolgomra, vagy inkább szép csendesen eltesznek láb alól. Már a pénzt sem bántam volna, csak élve megússzam ezt a kalandot. Nem tudtam, bíznak-e a titoktartásomban, vagy arra számítanak, hogy úgysem hisz nekem senki. Nem voltam biztos benne, hogy elengednek-e ezzel a titokkal a fejemben. Mikor már pattanásig feszültek az idegeim, hoztak a szobámba egy szuper-számítógépet és egy informatikus mérnököt. A mérnök a jegyzeteim és a képeim alapján összeállított egy 3D animációt.

Az eredmény egy összegzés volt az általam megszerzett információkról. A munka kész, a mérnök tökéletesen rekonstruálta az élményemet. A monitoron most már bárki megnézhetette azt a néhány percet, amit a távoli bolygón töltöttem.

- Kész, vége! Most már nincs szükségük rám - gondoltam.

...

A kutatók már mind a szobámban voltak. Valamennyien a „filmet” bámulták kíváncsian. Újra és újra végignézték, közben szorgalmasan veregették a mérnök vállát. Valamelyikük pezsgőt bontott, de engem nem kínáltak. Úgy éreztem, rólam már meg is feledkeztek. Elhúzódtam a zajos társaságtól, kinéztem az ablakon. Odakint minden szürke volt. Sáros, szürke latyakban tocsogtak a gumicsizmás, gázmaszkos szürke ruhás emberek. Az ormóttalan szürke járgányok felverték a gusztustalan trutyit, de senki nem ugrott felre, hiszen már úgyis minden és mindenki megszürkült.

- Mit sem sejtve tocsognak a szürkességben - gondoltam. - Nem sejtik, hogy valahol létezik még aranyló napsütés, ragyogó kék ég, fodrozódó víz, susogó fenyves és virágillat.

A zsvajtól szédültem, rosszul éreztem magam. A társaság hirtelen elcsendesedett. Kezükben a pezsgőspoharaikkal merevedtek szoborrá. Mindenki az ajtóban megjelenő igazgató felé fordult. A zord ember szigorú tekintete rám szegeződött. Nem bírtam tovább a feszültséget, elsötétült előttem a világ és krumpoliszáként zuhantam a padlóra.

...

Nem tudom, mennyi idő múlva ébredtem fel az ágyamban. A zord arcú igazgató állt mellettem, egy fura kis mosollyal a szája szegletében.

- No! Csakhogy kinyitotta a szemét - mondta zengő, mély hangon. - Jól ránk ijesztett. Ennyire kimerült a munkától?

Választ sem várva folytatta:

- Ha kicsit összeszedte magát, gyorsan írja alá a gyakornoki szerződését, amíg az ájuldozása miatt meg nem gondolom magam.

Nagy hirtelen aláírkantottam a papírost, aztán visszahanyatlottam a párnámra, és mély álomba zuhantam.

Az elmúlt napokban szinte semmit nem aludtam, a megfeszített munka, a kétségek közt vergődés, a félelem ébren tartott.

Álmomban persze a távoli bolygón jártam. A távoli bolygón, ahol az épületeken kívül is lehet gumicsizma és gázmaszk nélkül járni, ahol ragyog a nap, fodrozódik a tó vize, susog a fenyves, ahol zsugorítják a székeket, és nem gyógyítják az egyébként szemmel láthatólag boldog betegeket.

Álmomban kávéztam a szálloda teraszán, beszélgettem a cingár kis pincérrel, és élveztem a napfényes panorámát. Az enyhe szellő összeborzolta a hajamat. A laza hullámokban vállamra omló, méz-szőke hajamat, amit a kísérleti berendezés szenzorai miatt itt, a valóságban tövig le kellett vágni, de amit a tudatom ott, a távoli bolygón az ottani anyagból teljes pompájában létrehozott.

Álmomban a máskor oly zord igazgató ott ült mellettem a teraszon és felszabadultan nevetett.

Nevetése hirtelen egy félelmetes vigorrá torzult. Felállt, ledobta fehér intézeti köpenyét, és kihúzta magát ezüstcsillagos fekete egyenruhájában.

Felém fordult és rám rivallt:

- Mégis mit gondolt, ki finanszírozza a kutatásokat?

- Csak nem... - habogtam.

- De igen, persze, hogy a hadügyminisztérium. Mégis mit gondolt, kinek van erre pénze? Maga talán azt hitte, az a kísérlet célja, hogy békésen kávézgasson egy szép helyen? Maga talán azt is elhitte, hogy egy távoli bolygón járt... Hát, elárulom, csak a Garda kupola alatti luxus szanatóriumba küldtük. De ne aggódjon, maga remekül végezte a feladatát, éles bevetéseken is be fog válni. Magát bárhová elküldhetjük, hogy pontos és precíz információkat kapjunk olyan helyekről, ahová elvileg lehetetlen bejutni. Maga meg tud szerezni nekünk minden titkos információt. Maga a helyszínen létrehozhat olyan tárgyakat, amiket semmiképpen nem lehetne oda eljuttatni. A maga tulpája bárhol bármit megtehet minden hátrahagyott nyom és kockázat nélkül.

- Tudtam, tudtam, tudtam... - tört fel tudatom legmélyéről a felismerés.

Amit ébren nem tudtam, nem akartam végiggondolni, azt világossá tette az álom. Végig éreztem, hogy valami csapda van a dologban. A gyanúsán nagy összeg, a látszólag könnyű és kellemes munka... Az Alpok völgyeiben épített titkos kupolákról is hallottam, de nap, mint nap a szürke pocsolyákban dagonyázva inkább csak mendemondának gondoltam. Történelmi tanulmányaim alapján volt egy olyan sejtésem is, hogy a tudomány, a technika fejlődése mindig csak a háború mellékterméke volt. De mégis csak most állt össze a kép.

...

Nem tudom, fel akarok-e ébredni. Nem... Nem akarok... Nem akarok részt venni a rombolásban, a pusztításban.

Érzem, hogy görcsbe rándul az egész testem. Egy utolsó görcsbe, aztán elernyed. Szemem nyitva, látok és hallok mindent, csak mozdulni, szólalni nem tudok.

Látom a szobában az igazgatót és az egyik kutatót. Hallom a beszélgetésüket.

- Éber-kóma...

- És mik a kilátások?

- Az állapota valószínűleg végleges. Ha fel is épülne, számkra már használhatatlan.

- Kár, nagyon jó alany volt.

- Napokkal túlélte az utazást, de úgy néz ki, ő is csak egyszerű használatos, mint a többiek.

- Ezt a példányt kár volt tóparti kávézásra elpazarolni. A következőt azonnal éles bevetésre kell küldeni. Elhagyhatjuk a távoli bolygó meséjét is, inkább mondjuk neki azt, hogy virtuális játékokban vesz részt.

- Igen, tábornok úr, de akkor több jelentkezőt kell felvennünk.

- Rendben, vegyen fel többet.

- Ezzel itt mi legyen?

- Takarítsa el a szokásos módon!

- Ne, ne, ne! - sikoltanék...

Emlékek...

bel corma

A gyertyák bágyadt fényében a katedrális belseje még kísértetiesebbnek tűnt. Sok évvel ezelőtt még megrémítettek volna a falakon táncoló árnyak és a sarkokban megbúvó sötétség. Most már egy pillantásra sem méltattam őket. Közelebb léptem a kőtáblához.

Óvatosan megérintettem a hűvös márványt. Ujjaimat könnyedén végigvezettem a dombormű ábráinak lágy ívein. Mindig is lenyűgözött engem a mesterek fantáziája, az a fajta látásmód, amivel a szenteket ábrázolták. Tökéletesnek álmodták meg őket. Gyönyörű alkotás volt, de... távol állt a valóságtól...

- Megint az emlékek?

A dallamos hang tulajdonosa lassan kilépett a bársonyos árnyak takarásából. Kalindra volt az. Testhez simuló, fekete ruhát viselt, amely finoman kiemelte testének karcsú vonalait. Barna haját kontyba tűzte, jég színű szemei sápadtan csillogtak. Elmosolyodtam...

- Igen... Érdekes... ennyi év után is tisztán élnek bennem - mondtam tűnődve.

- Milyen volt... emberként élni? - suttogta a lány.

- Annyira... más... Nem hinném, hogy valaha is megértheted.

- Tégy próbára! - halványkék szemei megrebbentek.

Elkaptam a tekintetét. Volt benne valami... Nem is tudom, talán... kíváncsiság? Úgy döntöttem, hogy adok neki egy lehetőséget.

- Tudod, az emberek érzelmei sokkal intenzívebbek, mint a miénk. Mélyebb a szomorúságuk, de az örömet is százszor boldogabban élék meg, mint mi. Ők „tényleg” élnek! Talán azért van ez, mert tudják, hogy életük következő perce egyben az utolsó is lehet. A halál ígérete mindent megszépít...

- Fájdalmas lehet...

- Igen, néha az, de... a boldogság pillanataiban mindig eltűnik a kín. Arra a kis időre elfelejtik a szenvedést, és azt mondják: Igen... ezért érdemes volt élni! - kíváncsian néztem rá. - Képes vagy ezt... megérteni?

- Azt hiszem, inkább... érzem...

Újra elmosolyodtam... ezúttal őszintén.

Kicsi

Kéretlen útitársak

Egyedül haladok végig a sötét, víztől tocsogós utcán. Mint mindig, minden késő délután. Megyek haza az ürességbe, az üres szobába. Mintha az egész életem meddő lenne, és nem teremne semmi életet, semmi színt. Ugyanezzel a kedvvel otthon kinézek az ablakon az éjszakába, a háztetőket szomorúan mossa fényesre a szitáló eső. A lámpafény reménykeltő, sárga sugarakat vet az esőtől csillogó utcára. Ilyenkor mindig a múlt képei derengenek előttem, amikor még jó volt. Ezek az utcákon sétáltunk végig az egykori barátaimmal, akik már nincsenek többé. Halványan megmozdul bennem a maradék életkedv, de ugyanolyan hamar el is alszik, amikor eszembe jut, hogy ezek a dolgok nincsenek. Nincs többé vigasz.

Másnap szikrázó napsütés tombolt. Munkába indulok, a reggeli cigimet a buszmegálló mellett szívom. Később bemegyek a közértbe, és amikor veszem ki az automatából a kapucsínót, a gagyi, műanyag pohár hirtelen kicsúszik a kezemből és a földön landol, csúnya, oda nem illő foltot hagyva a padlón és a drága szőnyegen. Ijedten összerendeztem, de egy hirtelen érzéstől vezérelve gyorsan kisurrantam az ajtón, mielőtt még valaki észrevesz, és rohantam végig az utcán, mint egy rossz gyerek. Ez nem éppen felnőtthöz méltó viselkedés volt, de mégsem bírtam abbahagyni a nevetést. Íme, a nap csúcspontja.

Ugyanazzal a kínzó egykedvűséggel indulok haza a munkából. A szikrázó napsütésben üresek voltak az utcák, még a régi iskola udvara is. Amikor vágyakozva benéztem az ismerős foci pályára és a padokra, ahol a legkedvesebb éveimet töltöttem, elfogott a sírhatnék. Már sose lesz olyan, mint akkor volt. Mintha mindenki felszállt volna egy repülőgépre, csak én maradtam volna egyedül a földön a többiek búcsúztatva. Nem láttam értelmét az iskola előtt állni, mert nem vártam semmit ettől az élménytől, ezért tovább mentem. Az üresség enyhült a lelkemben

addig, amíg az emlékek végigkísértek az ismerős buszmegállóig.

A délután folyamán újra egy szupermarketben találtam magam elveszve a sorok között. Az üresség, ami újabban állandó, zavaró útitársam lett ebben a végtelen, soha véget nem érő körforgásban, most egy kicsit odébb állt, de nem hagyott el. A tarka színvilág és a sok leárazott, akciósabbnál akciósabb termék elüldözte, így a bejáratnál várt rám, hogy újra mellém szegődjön. A polcok között újabb emlékek is megbújtak, amik az akkori legjobb barátnőmhöz köthetőek, akivel együtt nőttem fel. De nem maradtak ott sokáig, hisz nem menekülhetek örökké az emlékekbe.

A következő állomás a turkáló volt, ahol szintén majdnem mindennapos vendég voltam. A szokásos módon elsevegtünk az időjárásról a kedves ott dolgozó hölgygel. Én előadtam a hatyú halálát a nyári forróság és a szélsőséges téli hideg miatt, ő pedig konstatálta, hogy a nyarat várja, és hogy ő a meleget szereti. Vadásztam az akciókra, kerestem a legnagyobb hasznot, hogy színt vigyek az életembe.

Mire az aznapi körsétám véget ért, a nap már lebukott a láthatáron. Az ég fakulni kezdett, a sötétség már összegyűlt keleten, viszont a nap utolsó, segélykérő, narancssárga sugarai még visszaverődtek a dombokon sorakozó házak ablakairól. Újabb emlékek ötlöttek fel bennem, de már hátat fordítottam nekik. Kinek kellene a rég elmúlt, halott dolgok, amiket már nem lehet újraéleszteni?

Késő este, amikor a teraszon szívtam az utolsó szál cigimet, az éjszakai lámpák fényét néztem, amik a földre verődve szinte szikráztak az éjszaka komorságában. Emlékek és hangulatok foszlányai suhantak végig a sokat bejárt utcákon, mint valami kísértetek, és céltalanul keringtek körbe újabb és újabb emlékképeket mutatva nekem. Vajon tényleg ezzel járna a felnőtté válás?

Arginnon

Vizsga

Vizsgázni készültem. A váróteremben járkáltam fel-alá kezemből a jegyzeteimmel, folyton az ajtóra pislogva. Az ajtóra, amely mögül hamarosan elő kellett bukkannia az előző vizsgázónak. Nem volt szép ajtó. Lepattogzott róla a festék, az pedig, hogy "Szóbeli Vizsga" olyan undorító betűtípussal volt ráírva, hogy rá se mertem nézni.

Tehát fel-alá járkáltam, és mit ne mondjak, izgultam. Már harmadszor mentem el az ajtó előtt. Utáltam az ajtót. De még jobban utáltam a teremben kifüggesztett rettenetes rajzokat. Agyak, felboncolt emberek, agysebészet, erek, agyak és agyak. Miért kellett ennyi agyament rajzot kifüggeszteniük?

Rajtam kívül többen is várahoztak. Idegesített, hogy senki sem izzad úgy, mint én, s látszólag teljesen nyugodtak. Egyikük valami szórakoztató irodalmat olvasgatott ahelyett, hogy készült volna. Nem veszik komolyan a vizsgát? Én mindenesetre komolyan vettem. Bújtam a jegyzeteket, újra meg újra elolvastam a jól ismert mondatokat, csak hogy biztosra menjek. Tudtam jól, hogy

mindent tudok, mégis izgultam. Fellapoztam a tankönyvet, megnéztem pár fogalmat és ábrát, aztán elismételtem magamban a tételek sorát. Megborzongtam. A tizenhármaszt még csak kétszer néztem át reggel óta. Papírjaimat széthajigálva túrtam bele táskámba. Kirámoltam a szendvicseket, szőlőcukrot és kávécsokit, végül a legalján megtaláltam a tizenhármas tételt.

„Szövegek, szervek, szervrendszerek, testtájak” – ez volt a címe. Ám éppen hogy átfutottam volna a szöveget, kinyílt az ajtó, kilépett az előző vizsgázó, s én kiejtettem mindent a kezemből, mert tudtam, hogy én jövök.

Szinte lassított felvételen mentem be a terembe. Kihúztam a tizenhármas tételt. Nem tudni, mi ütött belém ekkor, ám ahelyett, hogy szépen felmondtam volna, amit megtanultam, kirángattam a padból a bizottság elnökét és jól elagyabugyáltam. Mindezek után elköszöntem, és szóltam a következő vizsgázónak, hogy bemehet.

Elégedetten mentem haza.

Syngen (TH) 3

Kétvirág

Syngen (TH) - olvastam a néni köpenyén, aki mellettem ült, amikor magamhoz tértem. Ez volt az első dolog, ami újra eljutott hozzám a világból, és annyira meglepett, hogy újra megnéztem. Igen, a köpeny rózsaszínű, vagy inkább lila... nem, ez mégis inkább rózsaszín, vagy lila... áh, mindegy, valahol a kettő között. Rajta a szokásos helyen, a szokásos, írottak látszó, fekete betűkkel a szokásos Syngen logó. Csakhogy utána a kis karikában TH, és nem TM volt.

Pedig tudtam, hogy TM-nek kell lennie. Még azt is megkérdeztem egyszer a tanító nénitől, hogy mit jelent. Trade Mark, azt jelenti, de hogy az pontosan mi, azt már nem értettem meg. Csak megjegyeztem.

A Syngen-es dolgokon a köpenyekről az iskoláig, a nagy gyáraktól a kis cukorkákig, mindenben ugyanez a felirat állt: Syngen (TM) - Syngen Trade Mark. Megszoktam, sőt, világom biztonságát adó részévé vált is valahogy ez a pár betű.

Biztosan TM van ott, csak rosszul olvastam - gondoltam, és ismét megnéztem a néni köpenyét. De nem. A renitens H kitaróan ragaszkodott a H-ságához. Pislogtam egy párat, és elolvastam megint. Semmi sem változott, Syngen (TH) mondta a felirat. - Lehet, hogy megbolondultam?

Körülnéztem, hátha találok valami fogódzót, amivel eldönthetem, hogy mebuggyantam-e, vagy sem. Kis, fehér szobában voltam. Az ablakból látszottak az új lakótelep háztetői és a Syngen-gyár kéménye is. Eddig rendben is volna, emlékeztem a kék cukorkákra, a lázra, és doktor bácsi injekciójára is. Gondoltam, és reméltem, hogy a telep kórházába visznek, és úgy tűnt, ott is vagyok.

Visszanéztem a néniére, és megint pislognom kellett: valami rettenetesen furcsa volt vele. De nem tudtam volna megmondani, hogy mi az. Talán a haja... de nem, hiszen az a barátnőmnek is ilyen szőke és vékonyzájú. Vagy az arca... ugyan, az alattunk lakó nénié is ugyanilyen hosszúka. Vagy a bőre... nem, láttam már máskor is ilyen átlátszóan fehéret. És a keze sem lehetett az, mert a doktor bácsinak is ugyanilyen hosszú és vékony ujjai vannak, és ő mégsem furcsa.

Lehet, hogy még mindig álmodom - gondoltam, és megint pislogni kezdtem, sőt meg is csíptem magam, hogy felébredjek. Fáj, bár a kezem egész gyenge volt.

Akkor már megnéztem az ágyamat is. Vasból volt. Rajta fehér takaró. A takaró csücskében a logó... Syngen (TM). M, és nem H, akkor hurrá, minden rendben!

Csakhogy a néni közben befejezte a telefonálást, és rám nézett. Szemből még sokkal... idegenebbnek hatott, pedig szembeszomszéd néniem is ilyesmire nagy, kerek, égbé szemei voltak, és a házmester bácsi orra se volt kevésbé hegyes. Valahogy ez az egész együtt mégis nagyon nyugtalanítóan hatott. És félelmetesen. Igaz, ha nem azért kerülök kórházba, mert eltartálékoltam a cukorkáim, és aztán egyszerre ettem meg őket, amikor kiderült, hogy a kékek is ártalmatlanok, vagy, ha mondjuk, nem féltem volna attól, hogy ezt nem lett volna szabad, és most büntetésül piros cukrot fogok kapni, akkor nem féltem volna tőle sem. De így ijesztő volt. Igyekeztem minél kisebbre összehúzni magam. Közben pedig aranyos arcot vágni. Meg persze ártatlant is.

- Én nem csináltam semmi rosszat! - sírtam el magam végül.

- Hát persze, hogy nem! - mosolygott rám. Irdatlan nagy fogai voltak a keskeny arcához képest. - Tessék, vegyél egyet! - kínált felém egy kis fémdobozt, amiben RÓZSASZÍN cukorkák zörögtek.

A kéktől okos leszel, a zöldtől nem lesz semmi, a pirostól meg zombivá válsz... mit csinálhat vajon a rózsaszín? - futott át a fejem, és remegni kezdtem. - Valószínű, hogy semmi jót... de nincs mit tenni, muszáj megennem, itt még kiköpni se tudom, visszautasítani pedig nem illik. Meg akkor legfeljebb megeteti velem máshogy, vagy megkapom injekcióban, vagy gyógyszernek.

Kinyújtottam a kezem, elvettem egyet, és megláttam a feliratát: Syngen (TH). Megint a H! Összefolyt, és elsötétült előttem a világ.

Mikor újra kinyitottam a szemem, a furcsa néni még mindig ott ült. A rettenetes H pedig még mindig ott virított a ruháján.

Lehet, hogy nem is igaziból Syngen-es? - rettentett meg a gondolat. Tanultunk már az ipari kémkedésről, és nekem napokig rémálmaim voltak tőle.

A néni most rám nézett, és mosolygott is. Igyekeztem eltűnni az ágyneműben. Nem sok sikerrel.

- Ne félj! - mondta, és megsimogatta a hajam.

De féltem. Nagyon féltem. Annyira, hogy megint csak elhomályosult minden.

Harmadik próbálkozás - gondoltam, amikor megint lett körülöttem világ.

Óvatosan körülnéztem. Ágy, takaró, rendes, (TM)-es logó. Remek. Ablak, háztetők, gyárkémény. Oké. Még óvatosabban elfordítottam a fejem, hogy a másik oldalt is megvizsgálhassam... és ott volt. Még mindig. Ült az ágy szélén, és megint telefonált.

- Igen. ... Nem. ... Nem, sajnos annyira fél, hogy nem tudok vele kapcsolatot teremteni. ... Nem, egyáltalán nem. ... Igen. ... Ööö, biztosan? ... Rendben van, megpróbálom. ... Igen, természetesen. ... Viszont hallásra! - mondta, azzal letette a telefont és felém fordult.

Érdekes módon most egy kicsit kevésbé féltem tőle. És nagyon kíváncsi voltam, hogy mit fog megpróbálni.

- Észrevetted, ugye? - kérdezte, és olyan volt, mintha most ő tartana tőlem.

Válaszolni azt nem tudtam, úgyhogy csak néztem rá nagy szemekkel, hogy mit is vettem észre?

Válaszul megpiszkálta köpenyét annál a rémes H betűnél.

Nyeltem egyet, és bölintottam. Borzasztó volt. Még mindig. Mintha az egész eddigi világomat felborította volna az az egyetlen betű. Amikor ránéztem, valahogy minden elvesztette az értelmét, amit eddig tudtam vagy azt hittem, hogy tudom.

- Alaposan felkavart, ugye? - mosolygott együttérzően, amire megint csak bólogatni tudtam. - Semmi baj. Ez előfordul - folytatta, majd vett egy mély levegőt, mintha víz alá bukná. - Azt jelenti, hogy Transz Humán - hadarta el végül egy szuszra.

- Transz Humán? Az micsoda? - találtam meg a hangom, ahogy a kíváncsiságom legyőzte a félelmemet.

- Sokminden. Nos... nagyon egyszerűen, azt jelenti, hogy valaki több... több dologra képes, mint az egyszerű emberek. Ilyen vagyok én is.

- Több dologra képes? Például mire?

- Gondolatolvasásra, például. Ezt te is kipróbálhatod. Tessék, vegyél egy cukorkát!

Ismét felém kínálta a dobozt. Most elfogadtam. Ő maga is kivett egy szemet, és összenevettünk, amikor bekaptuk rózsaszínű édeséget...

Caf_

Tündérvilág

- Gyere csak ide, fiacskám! - bátorított a különös, sötét hajú asszony, aki a csiricsáré-színesre festett vásári bódé előtt állt. Én ránéztem apámra, aki nagy tenyerével meglapogatott, majd bosszús mosollyal azt mondta:

- Jól van, ifiúr, aztán el ne költsd a zsebpénzedet!

Akkor volt először puska a kezemben. Persze nem igazi... de nekem az volt. Szerettem volna, ha apám büszke lehet rám; akkor talán megengedi, hogy elkísérjem kacsára vadászni.

- Nézd csak - húzódott hozzám közelebb az asszony -, neked elárulom, mert látom azt a csillogást a szemedben, hogy azokban a szép dobozokban ott tündérek laknak ám... Ők hordják körbe hurkapálcán a mézeskalács-szíveket, biza'!

- Dehogyan. Tündérek nincsenek - mondtam komolyan, nyolc évem minden magabiztosságával.

- Na, akkor mereszd csak a szemed ide! - válaszolta az asszony, és pillantásával titkos üzenetet váltott pult mögött álló társaival. Azzal egyikük, egy bajuszos férfi kinyitotta az egyik festett doboz ajtaját.

Megbűvölten néztem, ahogy egy apró kéz nyúlik ki a kis ajtó mögül, majd megjelenik a hozzá tartozó arcocska is, amely furcsán ismerősnek látszott. Aztán hirtelen eltűnt. Egy pillanatig tartott az egész.

- Hé! - kiáltottam utána önkéntelenül. - Ne félj! Nem bántalak!

De a bajuszos már csukta is be a kis ajtót. Hátrafordultam meg nézni, mit szól ehhez apám, de ő már a szomszédos bódé előtt beszélgetett a cimboráival.

- Tessék szólni, hogy jöjjön megint elő! - kértem az asszonyt, de ő csak a fejét rázta.

- Nem is lett volna szabad megmutatnunk neked. Csak a szemed miatt... amiatt tettem. Látod őket, ahogy mink. Találkoztál velük éjjel is, mi?

Egyszerre belém hasított a bizonyosság; hiszen hallottam én már álomban apró kezek motozását, láttam kicsiny, huncut arcokat. Vagy talán nem is álmodtam?

- Igen, már emlékszem! - kiáltottam fel. - Egyikük még belém is csípett!

- Aháá. Az Szende lehetett - mosolygott az asszony. - Szereti megrézfálni a kisfiúkat.

Elkomorodott.

- A nagyokat is, de... azok néha gonoszak...

Ettől aztán aggodalom fogott el. Tapasztaltam már, hogy vannak rossz emberek.

- Nem esik baja a... tündéreknek, ha a fiúk lövöldöznek a mézeskalácsokra?

- Nem, fiacskám. Hiszen ők csak a pálcákat fogják, ugye? Jó mókának tartják. Habár egyszer Ugrinnak megrándult a karja... Tudod, hosszú idők óta nálunk laknak. Mesélhetnék még, de már ezt se lett volna szabad. Na, akarsz egy szívecskét löni?

Nem akartam. Löni már nem. Csak újra látni a kis lényeket.

- Aztán lőttél-e valamit? - kérdezte már otthon apám.

- Nem sokat - válaszoltam szégyellősen -, csak egy mézeskalács-szívet.

Nem árultam el, hogy ajándékba kaptam.

- Na, az is valami - hunyorított rám -, de még nem vagy elég ügyes.

- Apám... én csak azért nem lőttem többet, mert tündérek laknak ott. Nem akartam bántani őket. Azt mondta az az asszony, hogy régóta náluk dolgoznak. Amióta lerombolták az országukat.

- Ostobaság - vágta rá. - Tudtam én, hogy nem volna szabad téged odaengedni ahhoz a pereputtyhoz. Amit láttál, csak valami bűvésztükk lehetett. Nagyfiú vagy már!

Nem volt értelme ellentmondani. Tudtam, hogy apámnak igaza van, hisz' a felnőttek jobban ismerik a világ dolgait, mint mi, gyerekek.

De azért este, amikor a párnára hajtottam a fejem, azzal a boldog reménnyel aludtam el: éjszaka talán viszontlátom a kis tündéreket.

A madárijesztő fohásza

Emlékké tép a rongyos idő
Reped, szakad a régi cipő
Elnyítt gúnyám rojtjait
Lengeti a szél
Mutatva a hideglelés
ezer s ezer útjait

Fagyott kezem nem érez
Se fájdalmat, sem nem vérez
Ott hol fagyott kedves gazdám
Megtalálni csak az idő fog rám

De azért néha-néha
Esetleg lopva-lopva
tekintget majd felém
néhány ember
s lát bennem-rajtam
egy-egy apró kis csodát
érezve az idő vasfogát

Komló, 2013. december

A. G. Stone

Utazás

Ülök a héven,
Jön a kaller,
Nagyon lassan jön,
Még mindig jön.

Úgyse veszek jegyet.

Mindjárt ideér,
Jegyeket, bérleteket!
Nem akarok jegyet venni,
De ezt csak gondolom,
Mégis veszek.
Sajnos.
Elmegy, salátává gyűröm
De mégsem!
Mert inkább hajót hajtogatok belőle.
Utasok,
Éreztétek a törődést!
Itt hagyom a csodálatos remekművemet.

Kicsi

Sziklasírá

Ó, nagy tenger, te végtelen,
Acélosan kék fürtelem.
Hullámmal versz szüntelen.

Szilaj vagyok, szilárd, erős,
Mégis könnyedén megölsz.
Ha századok alatt is, de felőrölsz.

Gyűlölsz engem? Megvetsz talán?
Esetleg dühöngsz csupán?
Tombolsz egy szikla oldalán?

Hallod-e zúgó sikolyaim?
Látod-e lehulló ormaim?
Habjaid közt elvesző hamvaim.

Talán emlékszel majd rám,
Miután végleg elragadtál,
Miként tört hullámod egy sziklán.

Mirk

Az utazó

A rakétát, mit a Holdra szántak,
Ifjúságom forrása hajtotta.
Kitekert nyakkal bámultam,
Hogy tűnik a távolba,
Ködbe veszve, összezugszorodva.

Alakján az istenek csillogása,
S tüzet fogott benne a jövő reménye,
Nélküle marasztalt volna a kietlen,
Unalmas Föld salakja.

Most, széttéekintve, látom idefenn,
Mit mohón képzelgett az üszkös holdi létről
A hátramaradt, azúrkek labda.

edwardhooper

Játszd el újra!

Játszd el újra gitárodon,
Amit régen pengettél!
Húsz éve, hogy nem hallottam,
Senki szebben nem zenél.
Akár maradsz, akár elmész,
Úgyis hozzám tartozol.
Kegyetlenül megalázhatsz,
De csak nekem gitározol.
Játszd el újra, játszd el, kérlek,
Gitárodon a dalom!
Lágyan pengesd húrjaid,
Mert utoljára hallgatom.

aniko22

Végső Idők

Felnézek az égre,
Látom a csillagokat.
Az egyik helyén béke,
Az egyik lezuhant.
Darabjaira esett,
Elhalványult a fény.
S rég bölcsőt vesztett,
Elpusztult, ez tény.

Állok a magasban,
Csonthalmok között.
Sokkban maradtam,
Mikor beköltözött.
Eltűnök a felszínről,
Minden lángban vár.
Mégfosztottak emberségtől,
A bolygó hadban áll.

Menekvés és félelem,
Káosz lett az úr.
Mégfogyott az értelem,
A jelzőtűz kimúlt.
Sosem lesz nyugalom,
Pedig érte kár.
Csak háborút szít a por,
Nincs mesés világ.

Végső évek,
Végső óra.
Itt a léted egy hajóra.
Végső idők,
Mocskos csónak,
Nincsen súlya az elásott szónak.

A vég újra eljön,
S minden elköszön.
A Hold a múltba vár,
Túl távol van már.
Millió sikoly a lélek,
Kihunynak belül az ének.
Nem tudni, a jövő hova száll,
Elsöpör a szél, elvisz az ár.

atesz990

Lidércfény

Az irodalom fehér foltja: Petőfi Sándor Szibériában

A szabadságharc lánglelkű költőjének sírja állítólag máig ismeretlen. Ez a hivatalos álláspont semmit sem változott az eltelt több mint 160 évben. A Magyar(-nak mondott) Tudomány(-talan)os Akadé(-koskodók)mia szerint az a csontváz, melyet a távoli ázsiai településen, Barguzinban találtak, nem Petőfi Sándoré. Szentes annyiban érintett ebben az ügyben, hogy egy tanárember, a széles látókörű, tabukat nem ismerő kutató, Aranyi László honlapján hozzáférhető az összes feltárt eredmény, vélemény, pro-kontra. Az anyagot végigböngészve egy kimerítően alapos képet kapunk a fejleményekről. Az alábbiakban néhány elgondolkodtató adat következzen az ismert Petőfi leírások és a barguzini csontváz antropológiai összehasonlításából a honlapon található összefoglaló alapján.

Adatok, melyek a barguzini lelettől függetlenül ismeretesek:

„1. Név: Petőfi Sándor (Alexander Petrovics)

2. Született: 1823. január. 1. Kiskőrös (Szabadszállás?) Segesvárnál megsebesült? Élve temették el?...Majd kivették? (érdekes párhuzamok találhatóak a szibériai visszaemlékezésekben)

2.Anyja neve: Hrúz Mária

4. Apja neve: Petrovics István

5. Testmagassága: Petőfi Sándor 166 cm magas volt.

6. Testalkata: Sas István szerint nem volt eszményi férfi-alkat, inkább sovány, gracilis, „cinketermetű”... „erős csontszerkezet mellett csak látszólag volt gyöngé...” Sovány, középtermetű, fekete, bajszos volt.

7. Jellemző azonosítási jegyei: Török Aurél szerint „testereklyéinek felismerése semmiképpen nem lehetetlen”. Neme: férfi.

7/1. Bal szemfoga erősen előre és oldalt áll. „Sass I.: bal szemfoga igen előre állt”. „Jókai: bal felől egy szemfoga ferdén előre nőtt.” Salamon H.: „Petőfi koponyája ezer és ezer közül még akkor is felismerhető, ha ez a koponya nem volna meg már tökéletes állapotában, hanem csak az arci részei, a fogakkal”

7/2. Az alsó metszőfogak nagyok és torlódtak – Salamon Henrik

7/3. A homlok igen magas.

7/4. Az orrgyök mélyen fekvő

7/5. A szemüreg mély

7/6. A járomívek keskenyek és magasak

7/7. Az állcsonti (maxilláris) tájék keskeny

7/8. Az állkapocsszeglet oldalt kiálló

7/9. Az állkapocs előrefelé keskenyedő

7/10. Az állcsúcs oldalnézetben fölfelé hajló

7/11. A nyak, hosszú

7/12. A vállak keskenyek

7/13. A mellkerület kicsi

7/14. A karhossz azonos méretű a ruha karhosszával (a korabeli képeken)

7/15. A csípőszélesség azonos méretű a ruha karhosszával a korabeli képeken)

7/16. Petőfi balkezessége

7/17. Petőfi kiváló gyalogló volt, szeretett gyalogolni

7/18. Bal sípcsontjának csontelhajlása:

(Egressy Ákos: a közös visegrádi kirándulásról, Jókai: „bal lábának ferdesége”

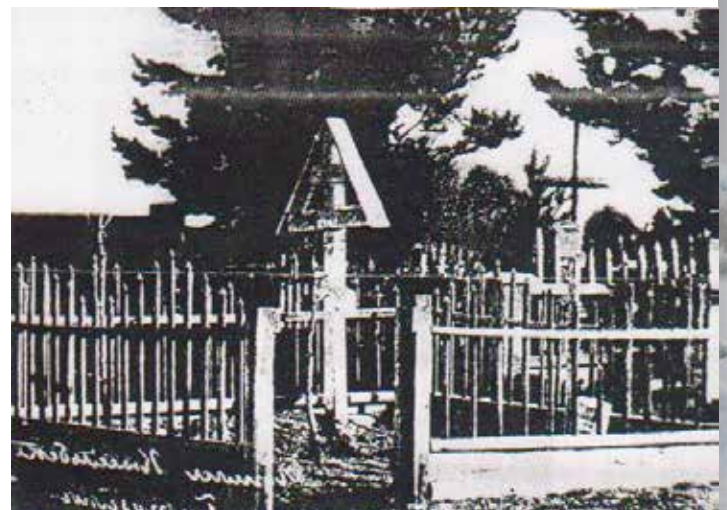
7/19. Az arc méretei és aránya azonosak a Petőfiről készített dagerrotípiával

Dr. Meltz Hugó kolozsvári egyetemi tanár: „P. S. koponyája olyan, aminőt évezredek alatt alig egyet-kettőt szokott alkotni, a fukar természet” Szuperinpozitios azonosítási eljárással készített kép. A Petőfi dagerrotípiája és a barguzini koponya, fedésben!

Gyilkossági bizonyítási eljárásban is sikerrel alkalmazták!

7/20. Eltűnt 1849. július 31-én a segesvári csatában. A Segesvárnál kutatóknak eddig hitelesen csak az eltűnését sikerült megállapítani. Halálát és sírhelyét az eddigi felté-

telezések alapján nem sikerült meghatározni. Sándor József: „Nemes Petőfi Sándor költőnk Szabadszálláson született és Szibériában halt el” című, 1941-ben kiadott könyve Ezt igazolja, hogy keresése nem szűnt meg a mai napig. Ld.: Varga Béla-Rákosi Jeni: Petőfi Almanach...

Sírhelye: Ismeretlen.

A sírhelyre vonatkozóan feltétlenül meg kell említeni, hogy a segesvári, ellenőrizhetetlen mendemondákon kívül számtalan, Szibériának ezen a táján járó, utazó és hadifogoly hozott híradást arról, hogy Petőfi itt halt meg és sírja itt található (Sándor József, Svigel Ferenc, Barátosi Lénárt, Eliaszov, Wisnyevszkij). Érdekes módon az egymást nem ismerő számtalan hírhozó többsége mind az Illiszunzskot és Barguzint befoglaló 30 km-es körzetre hivatkozik, pedig 1849-ben a menekülő magyar katonák a világ minden tájára kivándoroltak.

És most a vizsgálat tényei, következtetései:

1. Alekszandr Sztjepanovics Petrovics

Ki volt A. S. P? Az 1850-es években Barguzinban, a Kuznyecov családban élt költő. Ismertetőjegyeiben Petőfivel megegyező személy...A.V. Gurevics 1970-ben levelet írt az MTA-nak: Petőfi Sándor 1851-1856-ig, a haláláig Barguzinban élt száműzetésben." Az MTA (Dukács) válasza: Petőfi meghalt Segesvárnál...

Salamon Henrik.: „Petőfi koponyája ezer és ezer közül még akkor is felismerhető, ha ez a koponya nem volna meg már tökéletes állapotában, hanem csak az arci részei, a fogakkal". (100-éve elég lett volna! Ma az egész csontváz és az alábbi rövid össze-foglalóhoz tartozó részletes azonosítási adatok halmaza sem elég? Miért?)

2. A fejfa fotóján 1856. májusi temetési időpont volt. A csontváz életbeni/ halálakor- kormeghatározása szerint 33,5 éves volt. Az 5-ös számú, Küchelbecker koporsó és a Petőfi alatt lévő 28-as koporsó fájának dendrokronológiai vizsgálata, valamint Küchelbecker temetési dátuma, mind az 1856-os temetési időpontot igazolja. Így, visszszámol-

va, A. S. P. és P. S. születési időpontja megfeleltethető. L. J. Eliaszov közismert szovjet néprajzkutató 1932-37 közötti, barguzini kutatásai alkalmával szerzett gyűjtéséből, melyet eddig csak részben publikáltak, Nehéz Mihály készített összeállítást. Ebben a visszaemlékezőkre hivatkozva megemlíti, hogy Petrovics Transzvánban (Erdély) harcolt, Franz király ellen. (Nehéz Mihály: „A szibériai Petrovics (Petőfi?) legendák”. „A feltámadott”, stb. Az Ulan-Ude-i néprajzi levéltár dokumentumai alapján.)

3. Anyja neve: ? (!)

4. Petőfi szibériai nevéből, Alekszandr Sztjepanovics Petro-vicsból, a Petőfi-Petrovics, az Alekszandr-Sándor és az orosz névképzés alapján Sztjepanovics, azaz apja után az István is evezik.

5. Testmagassága: A halott életbeni termete 165,77 ill. 166,54 cm volt. A koporsó nélküli temetés „pontos” mérést tett lehetővé.

6. Sovány, középtermetű, fekete, bajszos ember volt. (A Petrovicsal barátkozó aranyásó, vadász Morokov mesélte el Eliaszovnak) Az USA-szakértők számítógépes adatbázisának felhasználásával „a csontváz méretei Petőfi Sándor atillájával megegyeznek”. „Másképpen: PS és ASP testméretei az atilla méretei alapján is megegyeznek. Pedig sem az atilla, sem a csontváz nem szokványos méretű.” (USA szakértők.)

7. Jellemző azonosítási jegyei: a nemzetközi antropológus szakértői, valamint a régészek ásatási jegyzőkönyve (nadrágban temették!), és az angliai laboratóriumi Y-kromoszóma vizsgálat alapján neme: férfi

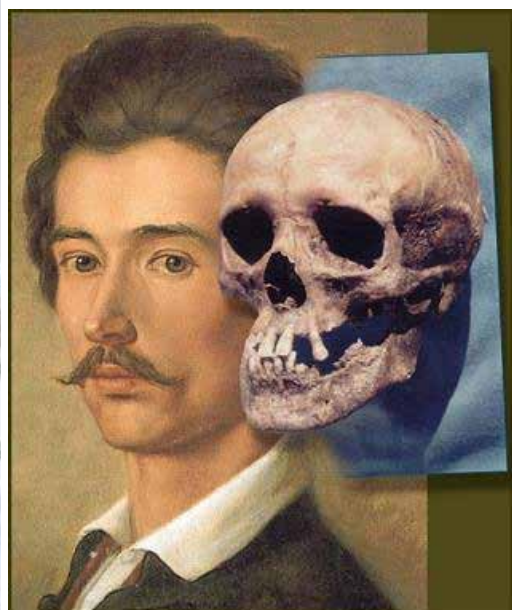
7/1. A barguzini koponyán jól látható a ferdén előre álló bal szemfog, valamint Salamon Henrik által említett valamennyi fog rendellenesség

7/2. Az alsó metszőfogak nagyok és torlódtak.

7/3 A homlok igen magas.

7/4. Az orrgyök mélyen fekvő

7/5. A csontos szemüreg mély

- 7/6. A járomívek keskenyek és magasak
 7/7. Az állcsonti (maxilláris) tájék keskeny
 7/8. Az állkapocsszeglet oldalt kiálló
 7/9. Az állkapocs előrefelé keskenyedő
 7/10. Az állcsúcs oldalnézetben fölfelé hajló
 7/11. A nyak, hosszú
 7/12. A vállak keskenyek, és azonos méretűek azzal a ruhával, amelyet Petőfi sujtásos atillájának ismernek.
 7/13. A mellkerület kicsi. Ugyancsak azonos a 7/12-nél említett atilláéval.
 7/14. A karhossz azonos méretű a ruha karhosszával
 7/15. A csípőszélesség is megfelel a ruha méretével
 7/16. Mindkét kéz arányosan fejlett, az izomtapadási felszínnek a bal kéznél valamivel erősebbek. A.S.P. bal kezes volt!

7/17. A combcsonton és sípcsonton az izomtapadási felszínnek erősek. Morokov szerint szeretett gyalogolni.

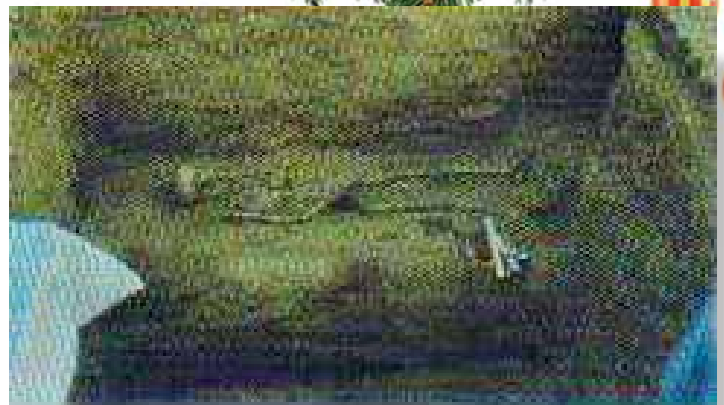
7/18. A MTA szakértői a moszkvai azonosítás alkalmával jegyzőkönyvben rögzítették a barguzini csontváz bal sípcsontjának csontelhajlását, torziós csavarodását! „A barguzini 7. sz. sírban talált koponya és a Petőfiről készült dagerrotípa arányai között nincsen olyan érték, amely ellentmondana egymásnak, ill. nem találtunk olyan méretet, ill. méretarányt, amely ne felelne meg egymásnak.” Ez pedig csak igen kevés koponya és fénykép között lehetséges.

Alexander Petrovics
 magyar őrnagy és költő
 meghalt Illiszunzkban (Ázsia)
 1856 év májusa havában

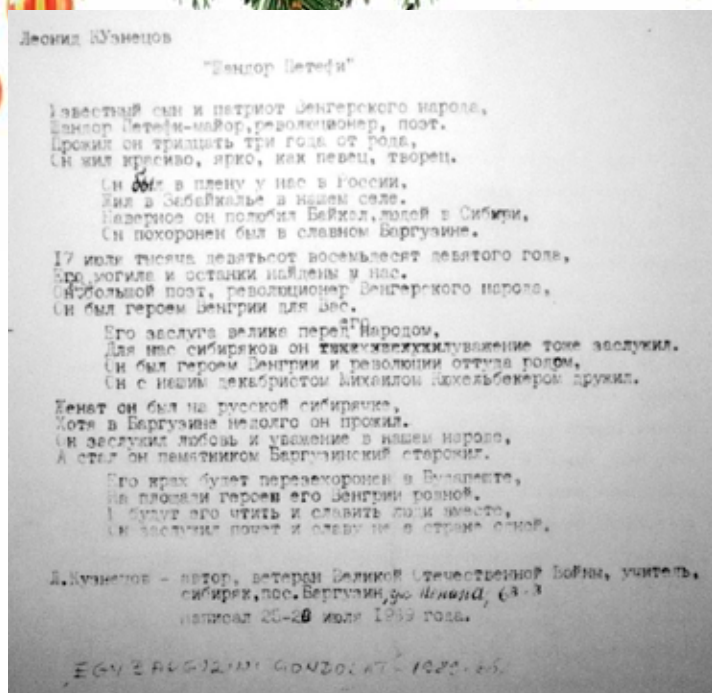
7/20. Meghalt: 1856. május. Illiszunzk (Ázsia) – A barguzini sír felirata szerint a közeli Illiszunzkban halt meg. (Az expedíció illiszunzki látogatása alkalmával a helybéli elbeszélőktől tudtuk meg, hogy az élő hagyomány szerint az Illiszunzk melletti erdők kivágásán dolgoztak barguzini rabok. Ha valaki meghalt, vissza kellett szállítani Barguzinba eltemetni, mert a buddhisták nem engedték meg, hogy az ő „szent” földjünkben legyen.)

A barguziniak a hagyomány szerint, ma is - „Ázsiának” tekintik a barguzintól keletre lévő területeket, ahol kevesebb orosz, inkább buddhista vallású mongolok és burjátok laknak. Szabó Géza régész a feltáráskor tett is

megállapításokat, a temetést megelőző hosszabb szállításra utaló nyomokat illetően. Sírhelyét, a barguzini születésű, Moszkvában élő J. D. Vinokur, az ásatás megkezdése előtt kettő hónappal levélben és a helyszínen pontosan megjelölte. A nagyapja sírja, Petőfihez közel, a zsidó temető részen található. Ő és családja, a náluk lakó magyar hadifoglyokkal, többször kiment Petrovics sírjához megemlékezni. Útmutatásai egyéb vonatkozásokban is helytállóknak bizonyultak. Számtalan levél: 1849. augusztusban, 1850-ben több, a csatában részt vett honvéd és huszár említi a Szibériába hurcolást, pl. HON című újság 1867-ben. Az első világháborút követően ismét megsaporodtak a híradások. Elsősorban ajánlható Sándor József: „Nemes Petőfi Sándor költőnk Szabadszálláson született és Szibériában halt el” című, 1941-ben kiadott könyve. Udvardi Lázár: Emlékeim a hadifogságból 1914-1920, Baja, 1996. (39. old.) – 60 évvel később is említi a szökés lehetetlenségét. Még Mongólia felé sem, mert jutalomért jelentették, vagy elfogták. Találkoztak olyan magyarral, akinek az apját 1849-ben, a szabadságharc leverése után vitték el, aki elmondta a gyerekeinek: „egy csomó magyart hurcoltak magukkal a Bajkál tó mellé fogolyként az oroszok. Miért hazudna? Kéri Edit: Segesvártól Szibériáig című könyvében és a Demokrata 2003/3. számában írja le egy első világháborús hadifogoly fiával készített beszélgetését, aki elmondta, hogy apja, Kiss Pál Csitában volt hadifogoly, és találkozott Csapó Mihály 1849-es magyar hadifogollyal Dara-szunban. Csapó Mihály elmondta, hogy Petőfi Sándor is hadifogoly volt, de 1856 körül meghalt. (Az államellenes elítéltek nem írhattak levelet, és nem kaphattak híreket.)

Rendkívül érdekes Józsa Antal címzetes egyetemi tanár, a történelemtudományok doktora, Glatz Ferenc-hez, a MTA Elnökéhez írt személyes hangú levele: „Az 1848-49-es problémakörben a közben Magyarországra települt Sternberg Jánosnak felajánlottam a segítséget, különösen hadifogoly ügyben. Ugyanis ő, az általa áttanulmányozott forrásokban igen lényeges momentumokat nem vett észre (nem figyeltek fel ezekre mások sem!). Így ezek közös publikálását terveztük, de ezt halála már megakadályozta.” „Mindenesetre érdeklődéssel várom a barguzini lelet azonosítását a költő hozzátartozóinak csontmaradványával. A negatív eredmény esetén sem módosítom meggyőződésem, hogy vittek ki hadifoglyokat 1849-ben Oroszországba, elsősorban az 5. orosz gyaloghadtest területéről.”

8. „A Fekete Gyula köréhez tartozóknak Világosnál ejtett hadifoglyok névsorát adták a kezükbe Moszkvában, vagy néhány más névsort is, akiket valóban átadtak az osztrákoknak. (Megjegyzés: lehet, hogy Fekete Sándort akart írni a tanár úr? KL.) Viszont az 5. gyalogos hadtestnek (Lüders a parancsnok) a vezérkari operatív anyaga – egy őrzési egység kivételével, amely napiparancsokat tartalmazza csupán – a katonai levéltárba nem lett leadva. Az érdemi levéltári anyag nem található. Így negatíve sem lehet bizonyítani kizárásos alapon, hogy Petőfi egyáltalán nem kerülhetett orosz fogságba.” (Érdekes, hogy a szelengai ezred harcolt Segesvárnál. A fővárosból, Ulan-Udeből Barguzinba a Szelenga folyón át kell menni. - K. L.)

Az MTA mindig tagadta, hogy foglyokat vittek ki az oroszok, sőt, feltételként szabta az együttműködéshez ennek bizonyítását! Az évtizedekig ezzel foglalkozó kutató jelezte, hogy vittek fog-lyokat! Miért nem hozták nyilvánosságra? MIÉRT nem vették figyelembe?

Kállón, a katolikus templom krónika könyvébe Kozár Gyula kanonok lejegyezte a haldokló Tóth Istvántól halottakat, misze-rint dédapja volt a kocsis, aki Sistyik plébánost szállította orosz fogságba 1849-ben. A fogolytáborban találkozott a sebesült Petőfivel. Őt elengedték, a plébános később megszökött. Petőfit kivitték Szibériába! (T. Pataki László: Negyvennyolcas emléknymok... Nógrád, 1987. március 14.) / Miért hazudna egy haldokló az utolsó kenetet feladó papnak, amikor szükségesnek tartja a nemzeti, családi titkot elmondani? Dédapja életében nem mondhatta el, mert volt, akit ezért bebörtönöztek. Felségsértésnek minősítették.

Miért van lepecsételve az Ulan-Ude-i levéltárban?

Miért titkos 150 év után még mindig a Petőfi-Petrovics dosszié? Miért nem kutatjuk? Ne hivatkozzunk arra, hogy az oroszok vagy burjátok nem támogatják, mert nem igaz. Az orosz minisztériumban azt kérdezték: nem kell a

magyaroknak az ő Puskinjuk? Voltak, vannak versek, és nyilván egyéb dokumentumok is, de a magyar kormány és a MTA nem kéri ezeket. Sőt, alapos a gyanú, hogy 1990 körül kérte ezek zárolását, mert le van pecsételve és nem kutatható...

Az összeállítás Kardos Lajos, a Petőfi Bizottság elnökének 2007. októberi keltezésű pdf állományú összefoglalójából készült.

„A „titokzatos idegen”, a magyar őrnagy a levéltárban talált folklorisztikus elbeszélések szerint 1851-ben került Barguzinba erős fegyveres kísérettel, mint „különösen veszélyes személy”. Két évig tartott kifelé az útja.”

Még nem érkezett haza...

Végezetül a költő, aki ott a messziségben élt, s halt meg egy verse, melyet oroszul írt, és magyarra lefordítottak:

Az álmaim

Ifjú koromban fölöttem
Csapatban keringve, rajzoltak
Az álmok. Őket szerettem,
Am'ért engem hősnek álmodtak.

Büszkén harcra kerekedtem
Gonoszak, fondorak vesztére,
A népemet én vezettem,
Valék profétája s vezére.

Kitűztem a piros zászlót,
S kivont éles kardom késztetett,
Fölgyújtsam az ó világot,
Megszabadítsam a népeket.

Hadra pajzsot, vértet vettem.
Lovamra merészen ültem fel.
Gyí! váglassz, száguld érettem!
A szabadságért had essem el!

Gyöngén ülém meg ménemet,
Csatában lovamról leestem.
Fölöttem pajzsom szétrepedt,
Fölkelnék, de ólom a testem.

A távol' síkra meredtem,
Amott a hősök még küzdöttek,
S közöttük már nem lehettem.
Ah! álmaim nem teljesültek.

Alexander Petrovics
Fordította: Nehéz Mihály

Forrás: Aranyi László honlapja
<http://aranylaci.freeweb.hu/>

Összeállította: HomoErgaster

Generációk

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház 3., Régi-új pályázatának 2. helyezett alkotása

A férfi haldoklott. Körülötte és alatta tetemek heverték. Szerencséjére a hevenyészett tömegsír felső részére került, így csak egy vékony földréteg nehezedett rá, nem kellett küzdenie a holttestek súlyával is. De legyengült szervezete lassan felmondta a szolgálatot: a hosszú menetelés, a novemberi hideg és a széthulló világ lidércnyomása kezdtek megtörni.

Nem értette, miért van még életben. Rég fel kellett volna adnia, esélye sem volt, hogy valaki rátaláljon, és, ha mégis, nagy valószínűséggel kiéhezett kutyakat vagy emberalattivá fajult fosztogatókat vetett volna útjába a balsors. Mégis, úgy érezte, élnie kell! Még egy kicsit. Még egy kicsit...

- Miklós, kelj fel!

A hang tompán szólt felülről, azt hitte, képzelődik. Ekkor azonban kaparászást érzett a vállánál, a tarkójánál. Nemsokára valaki erősen megszorította a karját.

- Miklós, kelj fel! - ismételte meg az idegen, s most, hogy nem arasznyi földrétegen keresztül szólt hozzá, észrevette, mennyi melegség és aggodalom bujkál szavaiban. Megpróbált felállni, de lábai cserbenhagyták, így csak valami szárnalmas kapálódzásra telt tőle. Az ismeretlen azonban egy könnyed mozdulattal kirántotta a felszínre. A fagyos levegő maga volt az Élet az áporodott dögszag után, melyen addig tengődött, de a hirtelen terhelést nem bírta a tüdeje: köhögő roham tört rá.

- Jól van, csak nyugodtan, lassan lélegezz! Még életben kell kicsit maradnod!

Kicsit?! Ki ez az ember? Miklós megrázkódott, és kényszerítette magát, hogy lecsillapodjon. Eddig azért tartott ki, hátha esélyt kap a sorstól, hogy befejezhesse utolsó versét, s úgy tűnt, valakit valóban küldött az Ég. Ha csak azért ásta is ki, hogy ő maga végezzen vele, az sem baj. Talán teljesíti az utolsó kívánságát, ad neki öt percet az örökkévalóságért.

- Ki...?

Hangja még gyengének bizonyult, de nem lehetett nem érteni a kérdést.

- Azt hiszem, azonnal megismersz, ha végre ki tudod majd nyitni a szemedet. De figyelmeztetek, megrázó lesz, ha megpillantasz!

Miklósból kitört a nevetés. Megrázó? Azok után, amit az elmúlt hónapokban átélt? Munkaszolgálatosként? Táborlakóként? Nem hitte, hogy ezek után létezik bármi is, ami megdöbbenhetné. Tévedett.

- Endre?! - szakadt fel belőle a kiáltás, mikor végre kidörzsölte a szemébe száradt véres sarat, és a félhomályos erdőben ki tudta venni a fölé tornyosuló alakot. A halvány derengés mintha a szomorúan mosolygó másik férfiből áradt volna, s Miklós nem hitte, tudta, hogy kísértetet lát.

- Hát meghaltam végül én is. Szomorú vég egy szomorú világban... Kár, hogy utolsó művem befejezetlen maradt!

- Még nem haltál meg, de közel állsz hozzá. Ezért vagyok most itt!

- Jöttél vezetni engem, mint Dantét vezette akkor Vergilius? Bár nem hiszem, hogy az Infernó szörnyűbb lehet a mostani világnál!

Endre elmosolyodott.

- Tévedsz, Miklós! Nem kalauzod leszek, választást ajánlok neked. Bár az igaz, hogy a Pokolhoz is van némi köze a dolognak...

A haldokló összezavarodott, és ismét feltámadt benne a gondolat: hallucinál.

- Milyen választás?

- Tudod, ki vagyok. Szerinted hogy lehetek most itt?

- Meghaltál, és sem a Pokol, sem a Menny nem fogadott be téged. Ez a sors vár rám is?

- Kezded kapizsgálni, öcsém, de még nem jutottál el a teljes igazsághoz! A döntés a kezvedben van: meghalsz, és a túlvilágon megkapod méltó jutalmadat, vagy büntetésedet, érdemeid szerint. Vagy...

- Vagy?

- Olyanná válsz, mint én. Éjben járó, megkínzott lélekké, aki emberek véréen lop magának egy-egy újabb napot a kárhozattól. Akit a nap megöl, és nem dobog a szíve. Akiben már nem hisznek, titkon mégis rettegik nevét!

- Vámpír? - lehelte Miklós, s fogai vacogtak. - Vámpír lett belőled?

- Igen.

- Szóval valóban a halottak élén kötöttél ki végül? Téboly! Őrület! Csak látomás vagy, pusztuló agysejtjeim játszadoznak elmémmel! Távozz tőlem! Távozz...

Újra köhögni kezdett, és elterült a földön. A másik szánkozva nézte.

- Tudom, hogy rettenetes, de ez az igazság. Válassz! Meghalsz az üdvösség ígéretével, vagy tovább létezel a kárhozat biztos tudatában?

- De miért, az Isten szerelmére miért? Miért választottad ezt a visszatérítő sorsot?

- Hogy miért? Az én halálos ágyamhoz Csezmiczei János jött el. Engem ő kísértett meg.

- Janus Pannonius? Hát ő is...? - Miklós érezte, hogy minden iszonyata dacára feltámad benne a kíváncsiság.

- Ő is, meg mások is. Nemcsak magyarok. Jánost Villon változtatta át.

- Oh, a nagy Villon?

- Igen, ő. - Endre felnevetett. - Nagy franc az öreg, kár, hogy nem részegeskedhettem már veled!

- Hogyhogy?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Sajnos sok mindenről le kellett mondanunk. Evés, ivás, szeretkezés...

- Ez borzalmas! Nem értem, nem értelek titeket! Ennyire féltetek az elmúlástól, hogy még ezt a semmi-létet is vonzóbbnak éreztétek? De köszönöm, nekem nem kell ez az átok! Inkább a normális halál!

Miklós maga sem értette, honnan jött ez a hirtelen szenvedély. És szavaiban érzett némi hamisságot is. Úgy tűnt, bizonytalanságára felfigyelt csábítója is.

- Látom, azért téged sem hagynak hidegen a lehetőségek.

- Milyen lehetőségekről beszélsz?

Endre elmosolyodott.

- Mi az, ami becsesebb számodra a bornál, a dicsnél, a szerelemnél? Mi az, ami valójában hajt téged?

Miklós hallgatott. Tudta a választ, de nem akarta kimondani. Tartott tőle, azzal megpecsételné a sorsát. De a másik folytatta:

- Ha akkor meghalok, soha nem olvashattam volna József Attilát. Vagy Pilinszkyt. Vagy téged. Oh, igen! A lelkem üdvösségét eladtam a költészetért, az irodalomért! Ahogy Ovidius óta annyian. De az olvasáson kívül van még más is.

- Micsoda?

- Természetesen az írás! Hisz szellemünk megmarad, s életművünk kiteljesedhet halálunkban. A megjelenés persze bajos, de időről-időre azért felbukkanhatnak elveszett kéziratok.

- Istenem! Mint valami holt költők társasága...

Endre szeme felvillant.

- Holt költők társasága? Nem is rossz cím! Talán egyszer valamelyikünk megírja! Látod, ezért is ajánlottuk fel neked a csatlakozás lehetőségét! Sajnos Attila váratlanul ment el, őt nem kereshettük meg, de feléd már egy ideje közeledett

a halál. Így előre tudtunk tervezni.

- Megtisztelő - Miklós elhallgatott. Érezte, hogy szíve egyre hevesebben ver, talán utolsókat dobban. És ekkor hirtelen eszébe jutott valami:

- Láttam a holttestedet! Az újságok címlapján. Még csak gyerek voltam, de...

- Persze, hogy láttad. Nem tűnhetünk el csak úgy! Van bizonyosfajta hatalmunk, nem esik nehezünkre imágót alkotni valakiről. Ha most igent mondasz, marad itt egy hulla az utókornak az arcvonásaiddal, ha esetleg valaki kiásna.

Miklós megborzongott. Mit tegyen? Változzon át, legyen belőle is vérszívó lidérc, vagy maradjon ember? Maradjon halandó a halál biztos tudatában? Úgy érezte, húzhatja még kicsit az időt.

- Öltök is, hogy éljetelek?

- Muszáj. De igyekszünk mindig a leghitványabbakból táplálkozni - felsóhajtott. - Sajnos, az utóbbi évek szomorú lakomát szolgáltattak számunkra. De kevesen voltunk ahhoz, hogy érdemben befolyásoljuk az eseményeket, akárhány nyilast, újabban megszálló muszkát tüntettünk is el...

Miklós az utolsó szavakat már alig hallotta, kezdte elveszíteni az eszméletét. Ettől megrémült. Annyi mindent akart még kérdezni a másiktól. És találkozni akart a többiekkel is. Úgy érezte, az egész Parnasszus fekszik előtte, csak ki kell nyújtania a karját, hogy megragadja. Nem akart meghalni.

- Döntöttél - nem kérdés volt.

- Döntöttem.

„A véred íze számban hol méz, hol áfonya...”

Hegedüs András

Holttestemen át sem!

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház 3., Régi-új pályázatának 3. helyezett alkotása

Szór Earl Windfart az űrben lebegett, az űrhajójától kőhajításnyira. Bár a "kőhajításnyi" ez esetben nem fedí le a szó eredeti jelentését, mivel gravitáció és légkör híján az elhajított kő bazi messzire elrepülne, akár másik galaxisba is, ha elég időt adnak neki. Szerencsére a Szélesebes Szivarvég nem volt annyira messze, de az ember – akármennyi időt tölt is a világűrben –, hajlamos földi fogalmakban gondolkodni.

Szór Earl Windfart más esetben megpróbált volna méltóságtelesen lebegni, hűen az idősödő és kissé szenilis angol királynőtől kapott nemesi címéhez. A tény azonban, hogy csupán egy órányira elegendő levegőkészlettel zárták ki a saját űrhajójából, lerombolt benne minden nemesi életérzést. Az űrruha kommunikátorán keresztül megeresztett egy hosszú, összetett mondatot a kalózok anyukájával, nagyanyjával és további felmenőivel kapcsolatban, amiben részletes tanácsot adott, hová és milyen mélyre helyezték a kalózok hosszú csövű fegyvereiket. A válasz hasonló jótanács volt, aminek hallatán még Sir Windfart is elpirult, pedig közismerten választékosan tudta kifejezni magát, amikor átkozódásra került a sor. Mielőtt folytathatta volna az érdekessé váló diskurzust, a kommunikátor egy klikkel elnémult. Mindenesetre Szór Windfart szabadjára eresztette a mondánivalóját az űr megértő, ám néma végtelenjébe, ha már egyszer kikívánczolt.

Magában füstölgött egy ideig, de csakhamar felülkerekedett józan esze, és a fennálló probléma megoldásán kezdte törni a fejét. Először is egy perc néma csenddel adózott a legénységnek, amely minden egyes tagját lemészárolták a kalózok. Nem mintha szüksége lett volna rájuk, az agyi implantátumával bármikor ezerszer jobban elvezette volna a Szivarvéget, mint az a kétbalkezes Butler, akinek ötször kellett elmagyarázni, hogy a mélyűri szkennert nem kell mélyen az űrbe eresztetni, hogy használható adatokat szolgáltatson. De hát mit tehet egy lovaggá ütött nemes? Csak nem utazhat az illendő számú személyzet nélkül! Arról nem is beszélve, hogy a Szörök Klubjában a fiúk – bocsánat, a többi nemesi Szór – tudomására jutna, hogy ilyen póriás munkát végzett. Egy évig rendezhetné a költséges fogadásokat, mire kiengesztelné őket a Klub lealacsonyításáért.

Az egy perc gyorsan eltel, különben sem tudott mást csinálni, mint a Szélesebes Szivarvég ezüstös testét bámulni, és a kábelt, ami összekötötte vele. És mögötte a kalózok toldozott-foldozott, balesetet szenvedett szállítóhajónak álcázott otromba űrszekerét. Ja, és ott voltak még a csillagok, de azokat már annyiszor látta, hogy semmi újat nem tudtak mutatni. Azt a néhány anyagszemcsét pedig, amely ezer kilométeres körzetében lézengett, igazán figyelmen kívül hagyhatjuk.

Miután leróta a tiszteletét az elhunytak iránt, újabb fél percet töltött saját maga átkozásával, amiért olyan hiszékeny volt. Legközelebb segítségkérés ide vagy oda, hagyja meg-

dögni, akárki küldi is a vészjeleket. A barmok!

Miután belátta, hogy a sajnálkozás sem viszi közelebb a helyzet megoldásához, valóban a problémára kezdett koncentrálni. Jelen pillanatban két lehetőség állt előtte. Az egyik, hogy nem mond semmit a kalózoknak, akik persze itt hagyják lógva, amíg el nem fogy a levegője, és keserves fulladásos halál után, a környéken fellelhető legnagyobb hulladékkupaccá változik. Nem tetszett neki az ötlet, de nem csak azért, mert nem akart életműveként csupán egy űrszemétnek minősülő hullát hagyni. Azért is előnyben részesítette a továbbélést, mert szeretett volna utódot hagyni maga után. Néhány, anyjuk szoknyája körül szaladgáló porontyot, akik felnöve legalább majdnem olyan okosak lesznek, mint az apjuk, és tovább viszik a Windfart nevet. Persze ehhez kell majd egy szoknya is, abban pedig egy anya, ami önmagában sem egyszerű dolog, mert egy jó feleségre rendkívül nehéz szert tenni manapság... De jobb ebbe most nem belemenni. Azon kívül utált fulladozni, amióta hülye Rodalf unokaöccse rávette arra a szerencsétlen kimenetelű fürdőzésre az anti-grav medencében.

Miután elvetette az űrben magányosan való elhalálozást, mint megoldást, a másik lehetőségre koncentrált. Az sem tetszett jobban. Ha elmondja a biztonsági széf kódját a kalózoknak, talán nyer egy kis időt, de nem voltak kétségei afelől, hogy a vége ugyancsak fulladás lenne. Vagy még rosszabb, ezeknél a kalózoknál sosem lehet tudni. Ráadásul megszereznék az altennai hókristályt, ami önmagában is vagyont ér. Bár, ha átadná nekik, és hagyná, hogy szippant-sanak belőle, akkor talán vissza tudna jutni a hajóra, amíg a szer adta hamis illúziókat kergetve mámorban fetrengenek. Ha mindegyik szippantana belőle. Ha a szer elég gyorsan kiütné őket. Túl sok a bizonytalan tényező! Azon kívül a gondolatra, hogy azok a balfékek elhasználnak akár egy szikrányit is az értékes kristályból, Szór Windfart homlokára kiült a verejték. Nem szenvedte a haszon ilyenét elvesztését. Az értékes anyagnak a Klubban a helye, pontosabban a Szörök orrában, miután grammonként tekintélyes összeget fizettek érte!

Sóhajtott. Bárcsak vissza tudna jutni a hajóra, és hozzáférne a rejtett rekeszhez! Visszajutni a hajóra... Visszajutni a hajóra... Hoppá! Olyan ötlete támadt, amitől maga is meglepődött. Általában másokat fizetett, hogy okos dolgokat találjanak ki helyette, de ilyen helyzetben ugye, magad uram, ha szolgádat kinyírták a bűdös kalózok. Miután néhány részletet helyre tett magában, elégedetten elmosolyodott. Van benne kockázat, de működhet. Aztán lehervadt arcáról a mosoly. A megoldás része volt a keserves fulladásos halál.

Agyi implantátumával már megpróbált kapcsolatba lépni a hajóval, amikor kirakták ide, de a kalózok nem voltak annyira ostobák, hogy ne vágják el a központi számítógéptől. Azt azonban a kurafiak sem tudhatták, hogy a titkos másodlagos rendszerhez még mindig hozzáfért. A titkos másodlagos rendszer sajnos nem kapcsolódott a központi maghoz – mivel titkos volt –, viszont tökéletesen megfelelt annak a

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

célnak, amire Windfartnak most kellett. A következő tíz percet arra használta, hogy feltöltötte tudata digitális másolatának a frissítését a titkos szerverre. Nem az egészet, az túlságosan sok időt vett volna igénybe, csak a legutóbbi frissítés óta történeteket. Ismét a Szőr Klubra gondolt, majd magában azt mondta, hogy csesszéték meg sznobok, néha még egy Szőrnek is be kell piszkolnia a kezét. Legalábbis, ha élni akar.

Aztán nagy hirtelen nem volt mit csinálnia mást, csak várnia, hogy a levegője elfogyjon. Ahogy egyre kevesebb idő maradt a keserves fulladásig, úgy csökkent Szőr Windfart határozottsága, és nőtt kétségbeesése. Mi van, ha mégsem működik? Mi van, ha a kalózok megtalálják a titkos másodlagos rendszert? Mi van, ha máris kinyitották a széfet, betéptek, őt pedig itt hagyták, hátha egy mikrometeor hamarabb kilyukasztja a bőrét, mint hogy a levegője elfogyjon? Éppen kezdődő pánikrohamán próbált úrrá lenni, amikor a kommunikátoron keresztül megszólalt a főkalóz. Természetesen a kódot kérte. Szőr Windfart kiterjesztette jókívánságait a kalóz anyukájáról a lányára – az most lényegtelennek tűnt, hogy van-e neki egyáltalán –, az unokahúgára és a kutyájára, és új módszereket ajánlott nekik szexuális elfoglaltságul. A kalóz hasonló jókat kívánt, és kikapcsolta a kommunikátort. Szőr Windfart reményei a keserves fulladásos halálról azonban nem váltak be. Rövidesen nyílt a zsilip ajtaja, egy úrruhás figura jelent meg, vállához emelt egy lézerfegyvert, és megperzselt masszává lőtte szét a Szőr fejét. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, bezárta a zsilipet.

Szőr Windfart halálra váltan ijedt fel, hirtelen felült, és a fejéhez kapott. A feje köszönte szépen, a helyén volt épen és sértetlenül. Különbözik hogyan a fenébe tudott volna gondolkodni? A Szőr körbenézett a klónozó kamra gyengén pulzáló fényében, és mély lélegzeteket véve, megpróbált lenyugodni. Ezek szerint sikerült. Nem lett volna szabad a halálnak szerepelnie az emlékei között, elvégre már előtte feltöltötte tudatának frissítését. Úgy látszik, az implantátum egy vészfrissítést csinált a halál pillanatában. A fene enné meg! Talán mást kellene kitalálnia, ami beindítja az új klón életre keltését, nem a saját halála. De hát ilyen lelketlenek az automatikus rendszerek: megszűnik a folyamatosan sugárzott életjel, bamm, már kel is életre az új klón. Szőr Windfart nem örült neki, hogy ezután ezzel a borzasztó elmebeli halál-sikollyal kell együtt élnie. De hát semmi sem tökéletes, sóhajtott, és lekászálódott az asztalról. A klónozó berendezés meghittien zümmögött és hűmögött körülötte, és amint a Szőr elhagyta az asztalt, máris munkához látott. Egy robotkar hatalmas adag biomasszát csapott az asztalra, majd elektródákkal kezdte megtűzdelni. Az újabb klón már készült is a következő vészhelyzet esetére. Szőr Windfart a padlóra hányt, majd valami ruha után nézett. Sajnálattal vette tudomásul, hogy erről korábban elfeledkezett, és magában megjegyezte: ha ezt az egészet megússza, akkor gondoskodjon megfelelő öltözetről az új magának.

Óvatosan kinyitotta a rejtékajtót, hunyorgott a folyosó harsány fehér fényében, majd kikémlelt. Senkit sem látott. Kilépett, mire az ajtó újra belesimult a falba, mintha sosem lett volna nyitva. Szőr Windfart nem tévovázott, az egyik közeli raktár felé trappolt, a padlón csak úgy csattogott a meztelen talpa. Szerencsésen bejutott a raktárba, megkereste

azt a bizonyos panelt, tenyerét egy bizonyos helyre nyomta. A panel félrecsusszant, és egy nagy vörös gomb jelent meg, mellette egy fekete dobozzal. Máskor Szőr Windfart talán figyelmeztette volna a legénységet, de nem maradt olyan a hajón, akinek ne kívánta volna a seggébe a puszkacsövet, ezért minden teketória nélkül rácsapott a piros gombra. Felsikított a hajó vészjelző szirénája. A Szőr arcán gonosz, de elégedett vigyor terült szét, ami hirtelen rémületbe ment át. Kapkodva kinyitotta a fekete dobozt, kivette belőle a gázmaszkot, és sietve felvette. Aztán a vigyor visszatért az arcára.

A technikusok szerint két perc kell, hogy a hajón minden-hová eljusson a gáz, Szőr Windfart öt percet várt, mielőtt előmerészkedett rejték helyéről. A kalózok valószínűleg meglepődtek volna a gázálarcos, meztelen ember láttán, amikor belépett a hídra. Szerencsére mindnyájan ájultan heverték. Szőr Windfart az egyik raktárhelyiségbe cibálta őket, hogy gondos elzárásban részesítse az elalélt gazembereket. Csak az utolsónál jelentkezett a gond, az ötödik testet sehogy sem tudta betuszkolni, vagy az egyik karja, vagy a feje kilógott. Elküldte az egész bagázst melegebb bolygóra, lehetőleg tele kiéhezett krokodilokkal, amelyek először a lógójukat harapják le, aztán megvakarta a fejét. A Szivarvéget nem rosszfiú elzárására tervezték. Egyetlen hely maradt, ami elég nagy, és aminek letiltható a belső vezérlőpanelje. Alaposan megizzadt, mire az öt elernyedtet a zsilipbe cipelte. Amikor mind az öt kalóz egy kupacban feküdt, a Szőr kipillantott a zsilip ablakán. Szétlőtt fejű régi teste szét-tárt karral lebegett a kábelben, mint egy mártír. A fenébe is, úgymint kezdtem elhízni, gondolta, és megnyomta a kábel kioldógombját. Úgy tűnik mégiscsak úrszemét lett belőle.

Szőr Windfart csak akkor vette le a gázmaszkot, amikor a rendszer szerint száz százalékig kiürült az alatógáz a hajó légtéréből. Még mindig meztelen volt, de amikor arra gondolt, hogy a láttára mennyire megrökönyödnének a Szőr Klub tagjai, elvgyorodott, és úgy maradt csupaszon, ahogy a klónozó gép megteremtette.

Valamivel később magukhoz tértek a kalózok. Szőr Windfart a fedélzeti kommunikátoron keresztül biztosította őket, hogy börtönben fognak megrohadni, és benga állat börtöntöltelék macái lesznek. A kalózoknak volt vér a pucájukban, mert részletesen ecsetelték, a Szőr melyik testrészét hová fogják illeszteni, ha innen kiszabadulnak. A Szőr idegeit kissé megviselte a lézer általi hirtelen halál, és az után következő adrenalindús akció, ezért jobban felment benne a pumpa, mint ahogy egy lovaggá ütött nemeshez méltó lett volna. Vörös fejű, teli tenyérrel csapott a zsilip ajtajának ikonjára a kijelzőn.

– Ezt elcseszétek, faszfejek! – ordította, miközben a kisüvítő levegő kiszippantotta a kétségbeesetten kapálózó kalózokat.

Szőr Windfart a padlóra köpött, aztán szivar és egy pohár bourbon után nézett. Rövidesen a kapitányi székben hátradőlve, kezében az itallal, pöfékelve utasította agyi implantátumán keresztül a Szélsebes Szivarvéget, hogy szélsebesen vigye haza.

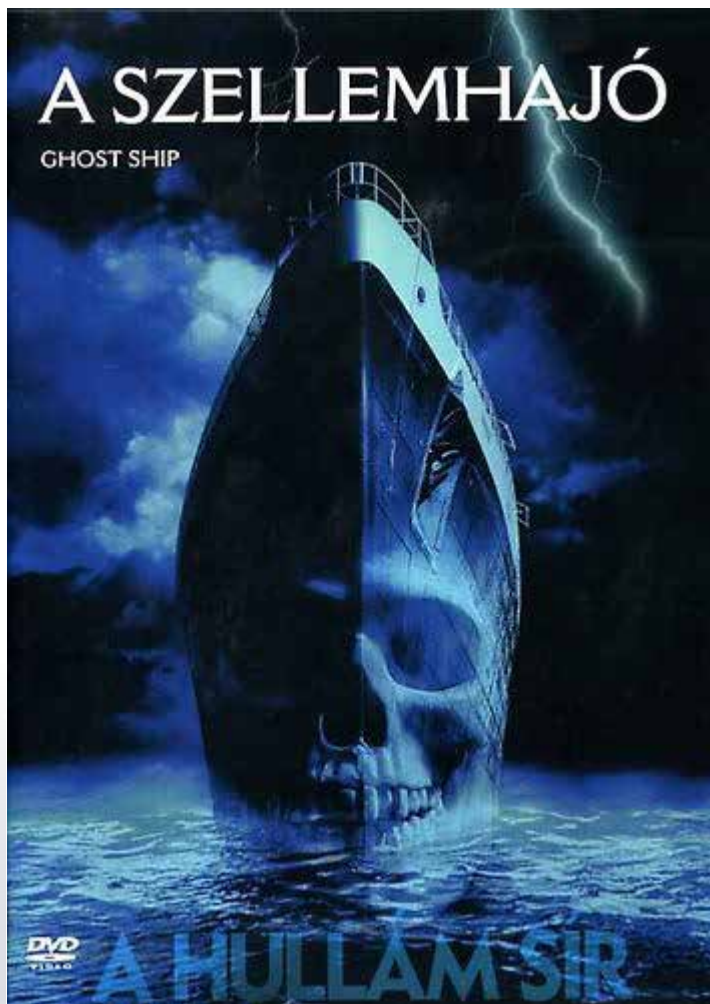
Mészáros Gyula

HomoErgaster

A Szellemhajó (Ghost Ship, 2002)

Ez a film az utóbbi évek egyik legjobb horror kategóriájú alkotása szerintem, és minden adottsága megvan hozzá, hogy klasszissá érjen. Az egyik ilyen adottság: többször is meg lehet nézni... sokszor, és jelenetként is lehet csemegézni benne. A másik: a megnézés után a hangulata tovább kísért... stílszerűen.

A dramaturgiája egyszerű, és a klasszis vonalat képviseli. A megtekintés után a néző szeretné műsoros DVD-n is birtokolni. Ez a tényállás is jelzi, hogy jó filmről van szó. A másik ilyen fokmérő: egy világot látott – óceánjárón dolgozott – ifjú hölgy azt nyilatkozta, hogy ő bizony háromszor is látta! Különösen a nyitójelenetet emlegette... és nem is ok nélkül. A sodronykötél, főleg, amikor véresen cafrangosan karistolódik egy fémlemezen még idézhető filmmomentté válhat! Ez bizony a mai filmdömpingben nem semmi!

A film arról szól, hogyan csinálja ki egy évtizedek óta sodródó hatalmas luxushajó, az Antonia Graza vagyis az azt uraló gonosz a megtaláló roncsmentőket. A rátalálás jelenetében is egy klasszikus motívum, a radaron fel, és eltűnő jel fokozza a hangulatot, amolyan bermuda háromszögesen. A gigászt szemlélve Murphy kapitány azt mondja: „...ezek a lassú olasz luxushajók valóságos úszó paloták voltak. 1962 májusában eltűnt... az volt a különös, hogy

nem adott le vészjelzést, egyszerűen csak eltűnt. Azóta is mindenki ezt a hajót keresi...” Hát ők most megtalálták! aki látta a gonosz halottak c. filmeket, azoknak csemege az ingaóra, ahogy rozsdásan nyikorogva kileng, és amikor az Arctic Warrior roncsmentő csapat tagjai rátalálnak, hirtelen megáll.

A gonosz szellem persze személyre szabottan mindenkit az emberi gyengéjével fog meg. A hajó egykori utasai asszisztálnak ehhez, és van amelyik segíteni próbál. Az egyik kísértet azonban határozottan rosszindulatú. Amellett, hogy megszokott módon operál, a megtaláló csapat klausztofóbiás bolyongása a roncs gyomrában, a fel és eltűnő alakok, a füstölgő cigaretta, ami ráadásul rúzsos, a kapitányi kajütben a szesz, a „leszokott” kapitánynak – ami bizony ismerős minden Stephen King rajongónak – az adóvevőben éneklő női hang, vagy a rozsdás töltényhüvelyeket, és lyukakat vizsgáló női főszereplő távozása után vérrel megtelő medence, szóval a feeling az tipikus kísértetkastély, van más is. Ami az új az a kor. Nem valami ódon vitorlás szkúner, és nem az 1800-as évek. A gigantikus utasszállító a hatvanas években tűnt el, vált átkozottá. A kor figurái, az öltözékek, fegyverek stb... ezt a kort prezentálják. A film, nagyon okosan takaréklángon adagolja a szereplők jellemét, csak az alapok alapját kapjuk, van egy iszákos, de most nem ivó kapitány – Gabriel Byrne kiváló karakterszínész, és jól áll neki Jack Nicholson szerepköre – vidáman átlagos, de tökös legénység, egy hölgy aki különösen „tökös”, és egy új tag, aki nyereség-vágyból csatlakozik hozzájuk... ez a fickó is egy senkinek látszik... jó darabig.

Steve Beck olyan filmet rendezett Mary Celeste legendáját alapul véve – amit a kapitány el is mesél – ami egyedi és mégis klasszikusan jól ismert motívumok gyűjteménye. Amellett, hogy a vég nem happy end, és a gonosz tovább munkál, van a filmnek még egy fontos üzenete, ami nem tipikus hollywood-i minta. Ez pedig nem más, mint az arany. Na jó az arany az még hollywood-i minta, ám a tanulság, ami levonható a storyból, az már nem! A film üzenete: az arany gyilkol, az arany a sátán eszköze! Megszívlelendő üzenet! Őszintén szólva kissé csodálkoztam is e leplezetlen képen, amelyben a kárhozott figura fontos eszközeként mutatják a bizonytalan eredetű aranyrudakat. Az esendő emberi tulajdonság: a kapzsiság kihasználása régi téma, itt nagyon erős. Ajánlom mindenkinek megtekintésre!

Főbb szereplők:

Sean Murphy kapitány (Gabriel Byrne), Maureen Epps (Julianna Margulies), Greer (Isaiah Washington), Dodge (Ron Eldard), Munder (Karl Urban), Santos (Alex Dimitriades), Jack Ferriman (Desmond Ferrington), Francesca (Francesca Rettondini), Katie (Emily Browning)

A filmet kizárólag 18 év feletieknek ajánljuk!

Mozimorzszak - filmaprólék

Jimmy Cartwright

Kockázatos túra / Safety Not Guaranteed

amerikai romantikus vígjáték, dráma (2012) – IMDb 7,1 – (16 év felett)

Darius (Aubrey Plaza) egy újságnál dolgozik gyakornokként, ami leginkább azt jelenti, hogy neki kell elvégezni a lóti-futi munkákat, mint például a WC-ben feltölteni a papírt. Ám az egyik szerkesztőségi megbeszélésen **Jeff (Jake Johnson)** felvet egy érdekesnek tűnő témát: egy illető időutazáshoz keres társat apróhirdetés útján, Ocean View-ban.

Bridgetnek (Mary Lynn Rajsuk), a főnöküknek tetszik a téma, így Jeff két gyakornokot kér maga mellé. Darius rögtön jelentkezik, akárcsak az indiai **Arnau (Karan Soni)**. A helyszínen hamarosan nyomára bukkannak a hirdetés feladójának, **Kenneth-nek (Mark Duplass)**, kiderül, hogy Jeff valójában egész más célból jött ide, s az események tovább bonyolódnak.

A film szerintem a besorolásával ellentétben nem vígjáték. Az események részben az időutazás témája körül forognak, minthogy lehetséges-e, részben pedig olyan kérdéseket vet fel, hogy Kenneth csak egy pszichológiai eset, vagy egy meg nem értett zseni, netalán új technológiák után kémkedik egy idegen ország megbízásából. Más részről az emberi kapcsolatok milyenségét, azok változását boncolgatja. Néha talán úgy tűnik, hogy ellaposodik a történet, vagy, hogy a szereplők egyike-másika csak szerencsétlenkedik. Ám vegyük figyelembe, hogy egyszerű, hétköznapi emberek, és nem szuperhősök, ez pedig nem egy nagy költségvetésű látványfilm. Itt azt kapjuk, amit többé-kevésbé a valóságban is megtapasztalnánk. Mindenkinek ajánlom, aki kedveli az elgondolkodtató filmeket.

Itt a vége / This Is the End

amerikai fantasy vígjáték (2013) – IMDb 6,9 – (16 év felett)

Hollywood-ban már sokszor és sokan elképzelték, hogy s mint lesz vége a világnak. Ilyen formában azonban még sosem. Amikor elkezdtem nézni, arra gondoltam, ez valamiféle önéletrajzi mozi, ami bemutatja két színész barátságának végét... Jó, nem. Mielőtt megnéztem, természetesen utánaolvastam a történetnek, bár az furcsa volt, hogy mindenki önmagát alakítja – többé-kevésbé.

Jay Baruchel meglátogatja régi barátját, **Seth Rogent**, akivel jól elvannak (isznak, szívnak, játszanak, tévéznek), majd elmennek **James Franco** házavató bulijára, ahol többek között **Jonah Hill**, **Danny McBride**, **Craig Robinson**, **Michael Cera** és **Emma Watson** is jelen van a hollywoodi hírességek közül. Egy idő múlva Jay és Seth kimennek a közeli vegyesboltba cigarettát venni, ám olyan meglepő dolgot tapasztalnak, amit addig csak látványos inváziós filmekben láthattak: kék fény-sugarak embereket ragadnak el az égbe. Sokkos állapotban térnek vissza James házához, ahol megnyílik a föld, és többeket elnyel. Fogalmuk sincs, mi történik, így bezárkóznak a

házba. Napok múlva kezdenek ráébredni, mi is lehet ez az egész.

Remek, szórakoztató, néhol némileg vulgáris, de mégis több helyen önironikus, görbe tükröt mutató film.

Ha/Ver 2 / Kick-Ass 2

angol - amerikai bűnügyi akciókomédia (2013) – IMDb 6,8 – (16 év felett)

Nekem már az első rész is tetszett. Megfogta ugyanis – szerintem elég jól – azt a témát, hogy mi lenne, ha az emberek egyszer csak jelmezt ölténének, és szuperhős módjára járnak az utcákat, hogy megtisztítsák a bűnözéstől. Nyilván – mint ahogyan az ki is derül – ez határeset az önbíráskodással. A második rész szinte ott folytatja, ahol az első abba-maradt, mindössze néhány év telt csak el.

Dave Lizewski / Kick-Ass (Aaron Taylor-Johnson) igyekszik normális tiniéletet élni. Visszavonult a szuperhősködésből, mivel túl veszélyesnek találta, ám most meg az unalom öli meg. Ám mások számára példaként szolgált, és sokan váltak „jelmezes igazságosztókká”. Belőlük végül összeállt egy csapat **Colonel Stars and Stripes (Jim Carrey)** vezetésével. Ám a másik oldal sem tétlen. **Chris D'Amico / The Motherfucker (Christopher Mintz-Plasse)** mindenképp és bármi áron bosszút akar állni apja gyalázatos haláláért, így miután az anyja is meghal, szinte az összes anyagi erőforrását Kick-Ass megtalálására fordítja, és halálosan profi sereget gyűjt.

A téma azonban nem csak a filmvászonon mutat jól, hanem a híradókban is. Az amerikai nagyvárosok utcáin ugyanis valóban felbukkantak jelmezes igazságosztók... És még mondják, hogy a filmeknek nincs hatása a társadalomra.

Odd Thomas - A halottlátó / Odd Thomas

amerikai misztikus thriller (2013) – IMDb 6,6 – (18 év felett)

A film **Dean Koontz** azonos című regényének filmadaptációja, amely egy különleges képességű fiatalemberről, **Odd Thomasról (Anton Yelchin)** szól. Odd ugyanis látja a halottakat, akik elmondják, mi történt velük, hogyan haltak meg. Ám nemcsak őket látja, hanem az úgynevezett Bodach-okat is, amik pedig valami komoly bajt jeleznek előre. Oddot

barátnője, **Stormy Llewellyn (Addison Timlin)** köti a valóságos világhoz, a helyi rendőrfőnök, **Wyatt Porter (Willem Dafoe)** pedig mintha az apja lenne, segít neki a zűrösebb ügyek elsimításában. A baj pedig meg is érkezik, és ahogyan azt a mondás tartja, csóstül jön.

Jól összerakott, feszes, pörgős, izgalmas, fordulatos film. Nem csak a halál utáni létezés kérdésére igyekszik választ adni, hanem sok más morális, erkölcsi problémát is feszeget. Nyilván, a könyvben mindez jobban ki van fejtve, ám attól ez még egy kellemes, borzongató szórakozást nyújtó film.

Ida

Bernard Cornwell: Királyok alkonya

Ez alkalommal egy híres angol író, Bernard Cornwell egyik regényét szeretném a figyelmetekbe ajánlani, amely magyar nyelven Királyok alkonya címmel jelent meg 2012-ben az Alexandra kiadónál.

Bernard Cornwell számos nagyszerű történelmi regény szerzője. Írt könyvet többek között Arthur király idejéről, az amerikai függetlenségi háborúról és Napóleon koráról, melyből filmváltozat is készült Sean Bean főszereplésével a '90-es években.

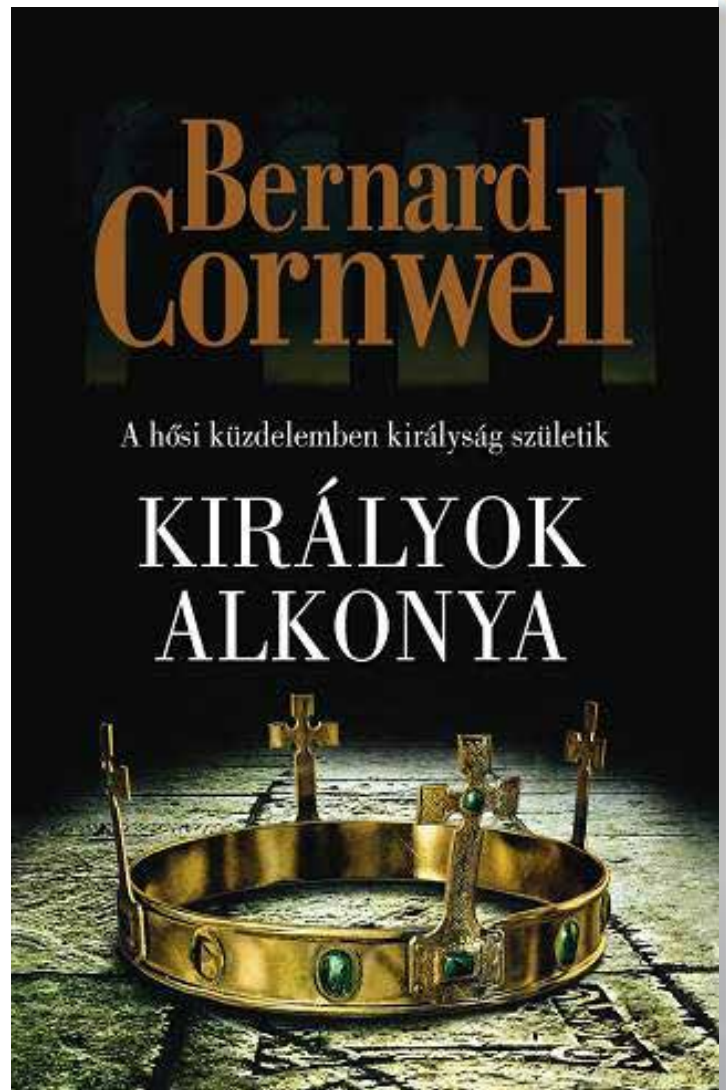
A Királyok alkonya a 9. századi Nagy-Britanniába, a szászok korszakába vezet el minket, ahol számos királyság örökös harcban állt egymással és a szigetre betörő, zsákmányra éhes dánokkal. A hajdani római romok felett egy különös világ alakult ki, melyben a dinamikusan terjeszkedő kereszténység mellett még erőteljesen jelen voltak a dánok istenei és a népi babonák is, a béke pedig nem volt más, mint a „vihar előtti csend” rövid és igen ritka időszaka.

Ebben a korszakban próbált életben maradni a történet főszereplője, Bebbanburgi Uthred, kinek sorsát részletesen megismerhetjük a Királyok alkonyát megelőző öt kötetből. Habár ez a regény egy hosszabb sorozat hatodik része, önálló történetként is tökéletesen követhető és élvezhető, hiszen az író gondoskodott róla, hogy tisztában legyünk az aktuális események megértéséhez szükséges előzményekkel.

Lord Uthred a történet idején már negyvenöt éves, „idős” harcos, aki elképesztő fekete humorral mesél Nagy Alfréd haláláról és az után következő időszakról. Döbbenetes gyakorlati érzékkel igyekszik formálni az eseményeket és egyben tartani a királyságot, olykor az örület határát súroló kockázatot is vállalva. Nem egy gáncstalan, tiszta szívű hős, de a jó szándék sem hiányzik belőle, és lényegében minden hibája ellenére igen kedvelhető figura.

Bernard Cornwell mesterien helyezi el fiktív szereplőit a valós történelmi személyek között ebben a viszonylag kevés forrásból ismert korszakban. Viking harcosok indulnak harcba, hogy megszerezzék Wessex gazdagságát, nemesek fontolgatják, hogy a király vagy a dánok támogatása érné meg nekik jobban hosszútávon, hamis boszorkák és álangyalok terjesztik jövődöleéseiket, miközben az egyház igyekszik minél jobban kiterjeszteni a hatalmát. Mindenki keményen küzd céljainak eléréséért, és senki sem válogat az eszközökben. A bukás pedig egyenlő a biztos halállal.

Egy ilyen világban egy percig sem lehet unatkozni. Szinte le se bírtam tenni a könyvet, oly mértékben magával ragadott az izgalmas cselekmény.

Bebbanburgi Uthred kalandjai szerencsére ezzel a kötettel sem érnek véget. Az író azt tervezi, hogy még legalább egy könyvet szentel középkori hősének, de lehet, hogy kettőt is. Kíváncsian várom a folytatást.

*Köszönjük az Alexandra Kiadónak,
hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.*

http://www.scenicreflections.com/files/0011/011011/Wallpaper_15972.jpg